Gods onveranderlijke doel met Israël, deel 1

4 okt 2019

De Bijbel is geschreven door Israëlieten en voor, door en over Israël.

Laat ik beginnen met een kleine samenvatting te geven van de huidige opvattingen van veel christenen over de Bijbel en *de mensen* van de Bijbel. Het is een feit dat in de gedachten van de meeste Christenen vandaag de dag het Oude Testament een *Joods* boek is, omdat - zoals de meeste Christenen het begrijpen - God destijds met "de Joden" te maken had en Hij alle boeken van het Oude Testament aan hen gaf.

Voortbordurend op het verhaal dat in de gedachten van de meeste Christenen bestaat, toen Christus kwam, verwierpen de Joden Hem en daarom moest God zich tot een ander volk wenden - een aantal niet-Israëlieten, naar wie - zoals Christenen het begrijpen - in het Nieuwe Testament wordt verwezen met het woord "heidenen". En zo kwam Gods Plan voor de Joden abrupt tot stilstand en moest Hij zich tot andere mensen wenden (de zogenaamde "heidenen") die mogelijk in Hem zouden geloven. En gelukkig voor God deden ze dat.

De meeste christenen geloven verder dat de meeste apostelen, en in het bijzonder de apostel Paulus, uitsluitend naar die niet-Israëlitische heidenen gingen, en toen velen van hen Christus Jezus als de verlosser accepteerden, welnu, zo zijn het christendom en de kerk ontstaan.

Zo komt het dat 2000 jaar later de meeste Christenen denken dat, ook al was het Oude Testament een boek dat aan de Joden was gegeven, dat omdat zij de Messias verwierpen en wij heidenen niet, dat wij daarom als gelovigen in Jezus, de Joodse Messias, nu het recht hebben om het Oude Testament en het Nieuwe Testament op te eisen als onderdeel van onze Christelijke Schriftteksten.

De meesten van jullie die bij ons les hebben gehad, begrijpen de ernstige tekortkomingen van die denkwijze. Die verkeerde ideeën ontstaan om verschillende redenen:

1. Vanwege het algemene falen van predikanten om meer dan wat uit het Oude Testament te prediken en te onderwijzen. Dus,
2. Christenen lezen het Oude Testament over het algemeen lang niet zo vaak als het Nieuwe Testament. En dat is nog mild uitgedrukt in de veronderstelling dat ze beide Testamenten überhaupt veel lezen.
3. Als ze het lezen, hebben ze een vals sjabloon over hun lezing heen gelegd, zodat ze totaal verkeerd identificeren wie toen wie is en wie nu.
4. Die verkeerde identificatie gaat niet over enkele kleine spelers in de Bijbel. Ze identificeren de meest centrale, cruciale, hoofdrolspelers in Gods grote drama van de eeuwen verkeerd. Christenen van vandaag zijn in het algemeen op zijn best verward; en in het slechtste geval totaal fout als het gaat om het begrip dat de woorden "Jood" en "Israël" niet synoniem zijn.
5. Ook begrijpen ze het woord "niet-Jood" verkeerd. Trouwens, we hebben hier een traktaat gepubliceerd dat tientallen jaren geleden geschreven is door Pastor Curtis Clair Ewing, getiteld *A Study into the meaning of the Word "Gentile" as Used in the Bible.* Het is de beste uitleg die ik ooit heb gelezen over dat cruciale woord, "niet-Jood".
6. Verder, en voortbordurend op #4 hierboven, maken ze geen onderscheid tussen het Huis Israël en het Huis Juda. Ze zijn onwetend over het feit dat de profetieën over het ene Huis heel anders waren dan over het andere. In mijn huidige (2019) serie Bijbellezingen over *Het Koninkrijk van God heb* ik vier uur lang gedetailleerd onderwijs gegeven over dit kritieke onderscheid. Jaren geleden heb ik op deze site ook een boekje van wijlen evangelist F.F. Bosworth heruitgegeven. *Het Bijbelse Onderscheid tussen "Het Huis Israël" en "Het Huis Juda".* En tenslotte...

7. De meeste Christenen hebben geen enkele kennis van de Assyrische gevangenschap van Israël, een zeer belangrijke gebeurtenis in de Bijbelse geschiedenis, en als je niet begrijpt wat daar gebeurde, kun je onmogelijk het Nieuwe Testament correct begrijpen.

Ik zou nog wel even door kunnen gaan, maar dat zijn de belangrijkste redenen waarom christenen denken dat het Oude Testament een "Joods" boek was en dat het nu van ons is omdat wij "heidenen" in de Joodse messias geloven en wij recht hebben op wat zij verwierpen. Gebaseerd op mijn decennialange observatie en vertrouwdheid met vele denominaties en takken van het Christendom, geloof ik dat dit een redelijk accurate samenvatting is van hun begrip op dit gebied.

In de beginjaren van deze bediening zei ik vaak dat de Bijbel ons boek is. En met "ons" bedoelde ik niet dat wij vermeende niet-Joodse, nietIsraëlitische christenen waren die er toevallig voor kozen om in de messias van het huidige Joodse volk te geloven.

Toen ik zei dat de Bijbel ons boek is, bedoelde ik met *ons* de Angelsaksische, Keltische, Germaanse, Scandinavische en vele andere verwante volkeren, soms collectief aangeduid als het Kaukasische volk. Omdat we weten dat die mensen - dat wij - letterlijk en fysiek de afstammelingen zijn van de Israëlieten in het Oude Testament.

Ik voegde daar altijd aan toe dat de Bijbel aan Israël was gegeven *en aan niemand anders*. Dat het *door* Israëlieten is geschreven. Het was geschreven *voor* Israëlieten. Het is geschreven *over* Israël en het is geschreven *ten* behoeve van Israël.

Helaas deed ik die uitspraken soms met een houding. Een houding die niet gepast was. Om specifiek te zijn en volledig te bekennen - ook al weet ik dat de vijanden van het evangelie mijn materiaal in de gaten houden - beken ik openlijk dat veel van mijn eerdere boodschappen werden gegeven met een houding van woede en cynisme in mijn stem.

In de loop der jaren ben ik gaan beseffen dat de woede en het cynisme het resultaat waren van mijn reactie op het besef dat ik misleid was - net zoals de meeste Christenen nog steeds misleid zijn over wie we zijn. Maar toen kwam ik tot het besef dat het allemaal deel uitmaakte van Gods Plan en dat Hij degene was die mijn misleiding had *veroorzaakt*. Hij is degene die de ogen van bijna alle ware Israëlieten heeft verblind.

Bovendien realiseerde ik me dat God dat deed voor een heel *goed* doel. Met dat genadige en grotere begrip komt niet alleen acceptatie en een einde aan de boosheid, maar is men in staat om volledig te omarmen wat *er is* - *wetende* dat God het grootste goed uit dit alles werkt.

Ik heb dus nog steeds spijt van die vroegere houding, die ik toen ook heb gebruikt om het goede nieuws te brengen. En omdat die manier van brengen zo besmet was, is dat een van de redenen waarom ik deze waarheid opnieuw ga brengen, alleen deze keer hopelijk op een meer genadige en liefdevolle manier.

De Schrift vermaant ons toch om de waarheid *in liefde te* spreken? Ik beken dat ik daar in het verleden moeite mee heb gehad, en ik zeg niet dat ik het zelfs nu nog elke keer perfect doe, maar ik werk eraan. Ik ben Gods werk in uitvoering, net als jij, nietwaar?

En dus, hoewel de beweringen dat de Bijbel ons boek is, dat het door Israëlieten is geschreven en aan, voor en over Israël, allemaal in essentie waar zijn, vereisen ze toch enige nuancering en uitleg. Laten we ze op volgorde zetten.

Is de Bijbel geschreven *door* Israëlieten? Nou, als we mentaal de namen van de Bijbelboeken in ons hoofd afvinken, komen we erachter dat Mozes de Pentateuch schreef, de eerste vijf boeken. Dan zijn er Jozua en Rechters en de boeken van het koninkrijk, namelijk 1 en 2 Samuël en 1 en 2 Koningen. Er zijn werkelijk geen vragen over het auteurschap van deze boeken.

Het eerste echte twijfelachtige boek, wat betreft het auteurschap, is Job. Schriftgeleerden hebben geen duidelijke conclusie over wie het boek Job heeft geschreven. Sommigen hebben gesuggereerd dat Mozes het boek heeft geschreven omdat het land Uz aan het land Midian grensde, waar Mozes 40 jaar doorbracht voordat hij terugkeerde naar Egypte. Maar zij geven toe dat het auteurschap van Mozes van het boek Job pure speculatie is.

Wie was Job trouwens? Nou, nogmaals, we kunnen er niet zeker van zijn, maar buiten het boek Job zelf, verwijst de Bijbel slechts één keer naar een man met de naam Job en dat is in

Genesis 46:13 En de zonen van Issaschar: Tola, en Phuvah, en **Job**, en Shimron.

Dus, als dit dezelfde Job is, was hij duidelijk een Israëliet, en daarom is het zeer waarschijnlijk dat zijn verhaal werd overgeschreven door een bloedverwant; dat wil zeggen, door een andere Israëliet.

Het enige andere boek uit het Oude Testament waarvan het auteurschap volledig onbekend is, is het boek Esther. Er is niets in de tekst zelf dat aangeeft wie de auteur was, noch is er veel hulp in de rabbijnse traditie. Uit het verhaal blijkt echter duidelijk dat de auteur zeer bekend was met de gebruiken en tradities en met de nationalistische verlangens van de gevangen Judahieten.

Hoewel het dus mogelijk is dat een niet-Israëliet het verhaal ergens heeft opgepikt en het heeft opgeschreven, en dat het verhaal op de een of andere manier in de Hebreeuwse geschriften is opgenomen, is het waarschijnlijker dat het door Ezra of een andere Israëliet is geschreven.

De Geschriften werden niet alleen door Israëlieten geschreven, ze werden ook in hun handen gegeven om bewaard te worden. Met name de Levitische priesters kregen die taak (Deuteronomium 31:9). Paulus bevestigde dit toen hij sprak over het voordeel dat de Joden hadden ten opzichte van de niet-Joden.

Romeinen 3:1 Welk voordeel heeft dan de Jood? Of welk voordeel *is er* van de besnijdenis?

2 In alle opzichten veel: voornamelijk omdat aan hen de **orakels** van **God** zijn opgedragen

Dat woord "orakels" betekent de uitspraken of woorden van God. En natuurlijk verwijzen we naar de hele Bijbel als het Woord van God, nietwaar? Met *Joden* bedoelde Paulus het overblijfsel van het huis van Juda dat was teruggekeerd uit de Babylonische gevangenschap en waarvan de priesters (van de stam Levi, van het huis van Juda) nog steeds de boekrollen van de Schriften bewaarden.

Ik wil nu niet verzanden in het menselijke auteurschap van de Bijbel, want de duidelijke feiten zijn dat zo niet de hele, dan toch bijna de hele Bijbel door Israëlieten is geschreven. Bovendien zal het tegen de tijd dat we klaar zijn met deze studie sowieso een betwistbaar punt zijn. Waarom zouden we er dan doorheen gaan? Omdat, tenzij je de boodschap van het geboorterecht al begrijpt, de meeste christenen niet zullen begrijpen waarom het een betwistbaar punt is, totdat we er doorheen gaan. Er komt nog veel meer.

Gods onveranderlijke doel met Israël, deel 2

11 okt 2019

Was de Bijbel alleen aan Israël gegeven?

In het vorige essay hebben we de vraag beantwoord: Is de Bijbel *door* Israëlieten geschreven? Laten we nu verder gaan met de tweede bewering; namelijk dat de Bijbel aan Israël en alleen aan Israël werd gegeven. Was dat werkelijk zo? Nou, ja, dat was zo. Maar er zit veel meer achter het verhaal en we moeten voorzichtig zijn en niet te snel conclusies trekken op basis van dat feit. Onder andere Schriftteksten

die we zouden kunnen aanhalen, is deze in de Psalmen heel duidelijk over de zaak in kwestie.

Psalm 147: 19 Hij openbaart Zijn woord aan Jakob, Zijn inzettingen en Zijn oordelen aan Israël.

20 Zo heeft Hij met geen volk gehandeld; en *Zijn* oordelen hebben zij niet gekend. Looft den HEERE.

We hebben eerder Romeinen 3:2 aangehaald waar Paulus bevestigde dat de Levitische priesters, die verbonden waren aan het Huis van Juda, aangewezen waren om de bewaarders, de bewakers en de leraren van de orakels, d.w.z. de woorden van God, te zijn. Het is dus waar dat de Bijbel aan Israël werd gegeven en aan Israël alleen. Dat is een bijbels feit dat de raderen in het hoofd van de gemiddelde Christen zou moeten doen draaien. Hij zou nu kunnen denken:

"Nou, als de Bijbel *alleen* aan Israël is gegeven, waarom hebben al die niet-Israëlitische heidenen de Bijbel dan overgenomen en omarmd vlak nadat Jezus kwam en stierf?" Hij is misschien even verbaasd, maar haalt uiteindelijk berustend zijn schouders op bij de gedachte: "Nou, de feiten liggen er: de Joden verwierpen Jezus en daarmee verwierpen ze God en Zijn Woord, dus moest God hen wel opgeven en zich tot de heidenen wenden." We zullen later in deze serie op deze reactie terugkomen.

Nu, aan de andere kant van het spectrum zijn er sommigen (een heel klein aantal) binnen de kring van gelovigen die onze fysieke Israëlitische identiteit wel begrijpen, die hun doctrinaire hoed ophangen aan dat vers en soortgelijke verzen omdat ze geloven en onderwijzen dat de Bijbel niet alleen geschreven is door, en voor, en over Israël, maar dat het daar stopt en eindigt.

Met andere woorden, zij beweren dat alle voordelen van het uitverkoren volk zijn, exclusief voor Israël alleen - voor altijd. Dit betekent volgens hen dat verlossing en redding alleen voor Israël zijn. Sommigen stellen Israël zelfs ten onrechte gelijk aan het hele blanke

ras (een grove fout) en verkondigen daarmee dat alleen blanken gered kunnen worden!

Met dat soort denken is het gemakkelijk te zien hoe dit misverstand van hen gemakkelijk kan leiden tot een gevoel van superioriteit en blanke suprematie, samen met een denigrerend beeld van andere rassen, alsof God hen slechts iets hoger heeft geschapen dan dieren, en God ervoor heeft gekozen hen niet het eeuwige leven te bieden. Het is alleen voor het "blanke ras". Geen verlossing voor andere rassen, daar komt het op neer!

Ik verwerp een dergelijke theologie categorisch. Ze is op een aantal punten ernstig fout. Ik zal hier niet de tijd nemen om al die fouten te ontleden, want dan zou ik ver van ons huidige onderwerp afdwalen.

Maar toch, misschien hoeven we niet in te gaan op alle details van die fouten, want als we de belangrijkste premisse waarop de hele valse structuur is gebaseerd eruit kunnen halen, dan dient dat het doel. Laat me dus een vraag stellen:

Als we het hebben over "de bewoners van de wereld", over wie hebben we het dan - over een bepaalde groep, zoals de Koreanen, of de Nigerianen, of de Russen, of de Polynesiërs, of de Israëlieten? Of verwijst die zin naar *alle* mensen op de wereld? Het is duidelijk dat het naar het laatste verwijst, toch?

Dus hier in deze Psalm hebben we zojuist vastgesteld dat God zeer exclusief was in die zin dat Hij "Zijn

woord tot Jakob, Zijn inzettingen en Zijn oordelen tot Israël. 20 Zo heeft Hij met geen volk gehandeld; en *Zijn* oordelen hebben zij niet gekend."

Laten we nu eens kijken naar Jesaja 26, en we zullen zien dat, hoewel Israël inderdaad *exclusief* was uitgekozen om het Woord te ontvangen, in het bijzonder inclusief de geboden, inzettingen en

oordelen; de vraag die we onszelf moeten stellen is: *was die exclusiviteit voor altijd*?

Houd in gedachten dat de context waar we hier mee te maken hebben Israël en de goddelijke wet is, en in het verlengde daarvan de verlossingskwestie. Ik geef graag toe en ben het ermee eens dat bepaalde zegeningen altijd voor Israël en alleen voor Israël moesten zijn. God had de Israëlische natie bijvoorbeeld getrouwd op de berg Sinaï. Israël was Gods vrouw. Ze werden later gescheiden, maar ze zullen hertrouwd worden. Geen enkele andere natie zal ooit dat voorrecht hebben. De context is dus belangrijk. Hier spreken we over de exclusiviteit van Israël met betrekking tot de wet en verlossing.

Nog een vraag: betekent Psalm 147 dat het volk Israël deze waarheden moest oppotten en Gods openbaringen helemaal voor zichzelf moest houden? Nee, helemaal niet. Integendeel. Israël was door God geroepen en uitverkoren voor een heel speciaal doel. Dat van dienstbaarheid. Wij zijn een dienstbaar volk. Kijk nu eens naar Jesaja.

Jesaja 26:9 Met mijn ziel heb ik U begeerd in de nacht, ja, met mijn geest in mijn binnenste zoek ik U vroeg; want als Uw oordelen op de aarde *zijn*, zullen **de bewoners der wereld** gerechtigheid leren.

Als ik even het taalgebruik mag aannemen van een plattelandsbewoner die is opgegroeid in de school van het gezonde verstand; als we dan spreken over de geboden, inzettingen en uitspraken, wordt het heel elementair. We vragen gewoon: Wie heeft ze? (Antwoord: Israël.) Wie wordt verondersteld ze te krijgen? (Antwoord: de wereld.) Dus, hoe gaan ze ze krijgen, tenzij degenen die ze hebben, ze naar hen brengen?

Een van de belangrijkste missies die ons als Gods dienende volk Israël is opgedragen, is om het goede nieuws met alle andere mensen op aarde te delen. Laten we eens kijken naar de grote opdracht in Matteüs 28.

Ik ben me ervan bewust dat degenen die vasthouden aan Arische suprematie, d.w.z. blanke suprematie, of dat de zegeningen van de Bijbel alleen ten goede komen aan (het ware) Israël, ik weet dat zij de zinsnede "alle volken" in deze komende passage interpreteren als een verwijzing naar het Israël met tien stammen. Ik beweer dat zij zich vergissen, dus laten we er eens naar kijken. Dit vindt plaats na de dood, begrafenis en opstanding, en vlak voordat Jezus opsteeg naar de rechterhand van de Vader.

Mattheüs 28: 18 En Jezus kwam en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

19 Gaat dan henen, onderwijst **alle volken** en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes:

In de beklemtoonde zin hierboven is er geen discussie over het woord "alle"; het betekent "alle". Dit woord "volken" komt van het Griekse woord G1484 in Strong's Lexicon. Het is het Griekse woord ἔθνος éthnos; het meervoud wordt uitgesproken als *eth-nay*. Zoals ik al zei, beweren sommigen dat aangezien de Bijbel aan, voor en over Israël geschreven is, dat daarom het woord "naties" hier in deze context alle Israëlische naties *moet* betekenen, en geen andere.

Alle serieuze bijbelstudenten zijn het erover eens dat de context altijd bepalend is. Dat is waar, maar we moeten ook begrijpen dat de context kan verwijzen naar een zin, een hoofdstuk, een boek of de hele Bijbel. Dus ik stel voor dat je je concordantie erbij pakt en de zin "alle volken" opzoekt. Je zult moeten toegeven dat het precies kan betekenen wat er staat - dat wil zeggen, niet alleen Israël. Je zult zien dat de eerste vijf keer dat het voorkomt in Deuteronomium staat en alle vijf verwijzen naar niet-Israëlitische naties.

Toen ik bijna alle 35 keren dat de uitdrukking "alle volken" in het Oude Testament voorkomt onderzocht, kon ik er niet één vinden die uitsluitend naar Israël verwees. In bijna alle gevallen verwees het duidelijk naar niet-Israëlieten. Laten we ons nu richten op de context

van het boek Matteüs zelf. Er zijn drie andere voorvallen dan degene die we hier bespreken.

Mattheüs 24:9 Dan zullen zij u overleveren om verdrukt te worden, en zij zullen u doden; en gij zult van **alle volken** gehaat worden om Mijns

Naams wil.
Betekent "alle volken" daar (A.) alle verspreide tien stammen? Of verwijst het (B.) voornamelijk naar niet-Israëlieten, of (C.) naar zowel Israëlieten als niet-Israëlieten? Naar mijn mening is het antwoord C. met B. als een zwakke mogelijkheid en met A. niet eens in de runningniet eens een verre mogelijkheid.

Mattheüs 24:14 En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor **alle volken**; en dan zal het einde komen.

Dit is in wezen hetzelfde gebruik als het gebruik waar het hier om gaat (Matteüs 28:19), dus we gaan verder met het derde:

Mattheüs 25:32 En voor Zijn aangezicht zullen **alle volken** verzameld worden; en Hij zal hen van elkander scheiden, gelijk een herder *zijn* schapen van de bokken scheidt:

Dit is een verwijzing naar het Grote Witte Troon oordeel in Openbaring, hoofdstuk 20. Onze tegenstanders zouden het Grote Witte Troon oordeel dus moeten beperken tot Israël. Maar dat is een onhoudbaar standpunt omdat het volledig voorbijgaat aan de context van de hele Bijbel, die vertelt over Gods grote Plan voor de hele schepping. (Zie voetnoot.)

In dit vers in het bijzonder bestaan "alle volken" uit symbolische schapen en bokken. Wist je dat alleen Israël ooit schapen werden genoemd? En zelfs toen Jezus sprak over de tien verloren stammen, verwees Hij naar hen als "andere schapen", herinner je je dat vers? Hier is het:

Johannes 10:16 En **andere schapen** heb Ik, die van deze kudde niet zijn; ook die moet Ik brengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn, *en* één Herder.

Daarom moeten de *alle volken* in Matteüs 28:19 bestaan uit de schapenvolken (alle stammen van Israël), plus de geitenvolken (alle niet-Israëlieten). We zullen het punt niet verder uitdiepen; je kunt de uitdrukking "alle volken" in de rest van het Nieuwe Testament opzoeken als je wilt, maar je zult op geen enkele manier kunnen bewijzen dat het alleen naar Israël moet verwijzen.

Als we nu terugkeren naar Matteüs 28, zien we dat Jezus de discipelen opdroeg om *alle volken te onderwijzen*. Vraag: wat moesten ze al die andere volken leren? Het antwoord staat in vers 20.

20 Lerende hun onderhouden al wat Ik u bevolen heb; en zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld. Amen.

Was Jezus God in het vlees? Ja, dat was Hij. Als Jezus dan zegt dat je alle volken moet leren wat *ik* je opgedragen heb, zijn dat dan ook de geboden, inzettingen en uitspraken (d.w.z. Zijn wet)? Ja, inderdaad!

Na de hemelvaart van Christus duurde het een aantal eeuwen voordat het evangelie in alle landen van Europa doordrong, waarheen het verstrooide en verstrooide Israël met tien stammen voornamelijk was gemigreerd, maar Europa werd uiteindelijk bekend als *het christendom*, wat een afkorting is voor "christelijk koninkrijk" of "de heerschappij van Christus". Het was pas in de afgelopen 400 jaar of zo dat onze voorouders het evangelie *voornamelijk* naar de andere rassen (*etnay*) van de wereld begonnen te brengen.

Maar vreemd genoeg heeft Israël, zoals Gods Plan van tevoren had geschreven, grote zendingsactiviteiten ontplooid, terwijl ze blind waren voor het feit dat ze zelf de Israëlieten zijn! (Dat is een ander verhaal voor een andere keer.) En verder schieten zij/wij ver tekort in de grote opdracht omdat we de heidenen praktisch maar één ding leren: geloof met als doel persoonlijke redding. Geloof gewoon in

Jezus en je gaat naar de hemel als je sterft. Maar dat evangelie schiet jammerlijk tekort omdat het in wezen geloof zonder gehoorzaamheid is. Ze falen om alle volken *alles te* leren wat Jezus heeft opgedragen.

Maar er komt een tijd waarin dat zal worden gecorrigeerd. De wet zal uitgaan vanuit het nieuwe Jeruzalem (dat niet de oude stad is), inclusief de oordelen, en wanneer Gods oordelen op aarde zijn, zullen alle volken van de wereld gerechtigheid leren - zo zegt de Almachtige (in Jesaja 26:9).

En als dat gebeurt, is dat in overeenstemming met Gods belofte aan onze voorvader Abram (Abraham) dat zijn nakomelingen tot zegen zouden zijn voor alle geslachten op aarde. (Genesis 12:3).

Tot nu toe hebben we besproken hoe de Bijbel door Israëlieten werd geschreven en hoe de Bijbel aan Israëlieten werd geschreven. Ik zal daar de volgende keer op een andere manier op ingaan. (Wordt vervolgd.)

Voetnoot: Voor een gedetailleerde studie van Gods plan voor alle naties wordt de lezer aangemoedigd om mijn serie lezingen te lezen met de titel: Gods *Plan voor de Mens*.

Gods onveranderlijke doel met Israël, deel 3

18 okt 2019

De Bijbel werd eerst geschreven ten behoeve van Israël (en

uiteindelijk voor de hele wereld!).

Tot nu toe hebben we besproken dat de Bijbel door Israëlieten is geschreven en dat de Bijbel aan Israëlieten is geschreven. Hoe zit het met de volgende verklaring? Dat de Bijbel ten behoeve van *Israël* is geschreven? Uiteraard hebben we dat zojuist tot op zekere hoogte

besproken in de vorige blog. Maar daarnaast, *als* de Bijbel *aan* Israël is geschreven, dan is het logisch dat het voor *hun* bestwil is.

Maar door te zeggen dat de Bijbel er is voor het welzijn *van Israël*, wil ik dat je dat feit op deze manier begrijpt: Onthoud dit, want het is een van de sleutels tot het begrijpen van de Bijbel. Het draait allemaal om timing. De Manier van Leven die in de Bijbel beschreven en geboden wordt, is *eerst* voor Israël, en later zal Israël de Manieren van Gerechtigheid aan de andere volken op aarde toedienen.

Dus in die zin is de Bijbel, in het algemene, lange-termijnplan van God, ten voordele van *alle* mensen. Dan zal de profetie van Habakkuk in vervulling gaan.

Habakkuk 2:14 Want de aarde zal vervuld worden met de kennis van de heerlijkheid van de HEERE, zoals de wateren de zee bedekken.

Weet je nog, aardrijkskunde op de lagere school? Hoeveel van de aarde wordt bedekt door zeeën en oceanen? Grofweg is dat drie vijfde, toch? Ah, maar dat is toch niet de analogie die de Vader ons hier in Zijn Woord heeft gegeven? De vraag hier is: Hoeveel procent van de *zeeën* is bedekt met water? Kunnen we het erover eens zijn dat het ongeveer 100% is? ????

Dus als 100% van de aarde gevuld is met de kennis van de glorie van Jahweh, laat dat dan de Duitsers buiten beschouwing? Of de Mexicanen? Of de Ieren? Of de Japanners? Valt er dan niemand buiten? Dus wat dit betekent is dat toen Jezus Zijn discipelen opdroeg om alle volken te onderwijzen, dat over een lange tijdsperiode Jezus' verlangen en bevel vervuld zouden worden.

Vervolgens beweren we dat de Bijbel over Israël geschreven is. We willen die bewering nuanceren door op te merken dat Israël niet eens bestond tot ongeveer halverwege Genesis (hoofdstuk 25), dus technisch gezien zouden we moeten zeggen dat de Bijbel over Israël gaat vanaf dat punt.

Daarvoor zien we dat het een voortdurend proces van selectie was - en tussen haakjes, dit was geen Darwiniaans proces van *natuurlijke* selectie, maar het was een proces van *Goddelijke* selectie; beginnend met de vorming van Adam in de hof. Hij was de stamvader van de hele mensheid.

Vervolgens wordt Gods lijn van uitverkiezing door de aartsvaders gevolgd tot aan Noach, uit wiens drie zonen God Sem koos. En uit de nakomelingen van Sem koos Jahweh Abram, daarna Izaäk (niet Ismaël) en daarna zijn zoon Jakob (maar niet Esau). Jakobs naam werd veranderd in Israël.

We zien dus dat de Schriftteksten een voortdurend versmallend proces beschrijven totdat God Jakob en zijn twaalf zonen koos wiens nakomelingen de twaalf stammen van Israël vormden, die collectief bekend staan als Israëlieten. Ik realiseer me dat dit allemaal elementair materiaal is.

Maar vanaf dit punt kunnen we zien dat het Bijbelverhaal over het volk Israël gaat. Het gaat niet over het prachtige Japanse volk. De Bijbel gaat niet over het fascinerende volk van Centraal-Afrika en ook niet over de Inuit, die we vroeger Eskimo's noemden.

Desalniettemin zien we dat andere niet-Israëlitische volkeren een prominente plaats innemen in de Bijbel, maar *alleen* als ze betrekking hebben op Israël. We zouden bijvoorbeeld kunnen zeggen dat de Bijbel niet gaat over het Arabische volk, maar toch begrijpen de Arabieren vandaag de dag dat zij afstammen van Ismaël (zoon van Abraham via Hagar).

Er staat veel in de Bijbel over Ismaël en de Ismaëlieten; maar nogmaals, hun verhalen zijn alleen verweven met het door God uitverkoren volk Israël. Hetzelfde geldt voor de Amalekieten, de Kanaänieten, de Egyptenaren, de Babyloniërs, de Meden, de Perzen, enz.

Een van onze nevendoelen in deze studie is om aan te tonen dat de hele Bijbel aan het volk Israël is geschreven. We zullen ons meer

richten op de boeken van het Nieuwe Testament, omdat de meeste kerkgangers daar in de war raken. Er is over het algemeen geen probleem om te zien dat het Oude Testament aan Israël is geschreven, maar naar de boeken van het Nieuwe Testament - met uitzondering van de vier evangeliën - wordt vaak verwezen als zijnde geschreven aan de zogenaamde "heidenen", waarmee de meeste christenen "niet-Israëlieten" bedoelen.

We zullen in deze serie laten zien, aan de hand van het interne bewijs van die nieuwtestamentische boeken aan "heidenen", dat die heidenen in feite, in de meeste gevallen, Israëlieten zijn, en dat alle boeken van het Nieuwe Verbond aan Israël zijn geschreven. We duiken in deze studie in aanzienlijke Schriftuurlijke details omdat deze kennis fundamenteel is voor het begrijpen van de context waarin de Bijbel spreekt over redding en verlossing.

Het begrijpen van de context omvat twee van de belangrijkste wetten van de bijbelse hermeneutiek. Sommigen van jullie vragen zich af: wat is hermeneutiek? Hermeneutiek is de studie van de methoden en principes van Bijbelse interpretatie en uitleg. Twee van de fundamentele hermeneutische principes zijn deze:

1. Wie spreekt er?
2. Tegen wie spreekt de schrijver?

Oké, is het je opgevallen dat ik hierboven verwees naar de boeken van het Nieuwe Testament als de boeken van het Nieuwe Verbond? Zie je, de woorden "verbond" en "testament" zijn vrijwel uitwisselbaar in een Bijbelse context, omdat beide Engelse woorden zijn vertaald van hetzelfde Griekse woord, **diaqh,kh** diatheke {dee-ath-ay'-kay}, wat betekent: een overeenkomst, een verbond, een testament.

Als we nu even de logica volgen, zullen we zien dat deze hele Bijbelstudie *bijna* overbodig is - maar niet echt, natuurlijk. Volg dit: Aangezien de Bijbel uit twee grote delen bestaat, het Oude Testament en het Nieuwe Testament, en we net gezien hebben dat de woorden "verbond" en "testament" vrijwel uitwisselbaar zijn, kunnen we die

eerste reeks boeken net zo goed "Het Oude Verbond" noemen en de tweede reeks, te beginnen met het evangelie van Matteüs, kunnen we "Het Nieuwe Verbond" noemen, toch?

Als we ons nu herinneren dat een testament of verbond in feite een overeenkomst is tussen twee of meer partijen, dan moeten we een heel belangrijke vraag stellen en die twee fundamentele hermeneutische principes gebruiken. Het gaat weer om de volgende vragen: wie spreekt er en tot wie wordt er gesproken?

Of in de volledige Bijbelse context, wie zijn de partijen bij deze contracten of verbonden? Niemand zal betwisten dat het Oude Verbond werd gesloten met de kinderen van Israël, maar als het gaat om het Nieuwe Verbond, zullen moderne christenen waarschijnlijk wankelen of stotteren terwijl ze de grijze massa op hun harde schijf doorzoeken naar het antwoord.... Hmm...zoem...klik...ah..., dan komt hun antwoord.

Moderne christenen zullen je waarschijnlijk vertellen dat God het nieuwe verbond sloot met de kerk..., of met wedergeboren gelovigen..., of met de heidenen, of ...met iedereen! Hier zou echter geen discussie over moeten bestaan, want de Bijbel vertelt ons heel duidelijk in Hebreeën 8:8 dat het nieuwe verbond werd gesloten met precies dezelfde mensen als het oude. Hier staat het:

Hebreeën 8:8 Want de schuld bij hen vindende, zegt hij: Zie, de dagen komen, spreekt de Here, dat Ik een nieuw verbond zal maken met het huis Israëls en met het huis van Juda:

9 Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaderen gemaakt heb, ten dage als Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij bleven niet in Mijn verbond, en Ik achtte hen niet, spreekt de Heere.

10 Want dit *is* het verbond, dat Ik na die dagen met het huis Israëls maken zal, spreekt de Here; Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen en ze in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn:

Dus daar zien we het direct vanuit het Nieuwe Contract of het Nieuwe Verbond zelf. Er staat dat dit contract is gesloten tussen God en de hele natie Israël, bestaande uit het Huis Israël en het Huis Juda.

Denk hier eens over na. Als we deze boeken van Matteüs tot Openbaring het Nieuwe Testament of Nieuwe Verbond noemen, dan is het per definitie duidelijk dat deze boeken aan Israël geschreven zijn. Deze boeken zijn het contract. Wie zou dan het contract moeten bezitten behalve de partijen bij het contract, correct?

Illustratie: Als Exxon-Mobil Corporation een contract sluit met Ford Motor Car company, krijgt Honda of Texaco dan een kopie van het contract? Natuurlijk niet! Waarom niet? Omdat het contract niet aan hen gericht is; het gaat hen niet aan.

Maar laten we de analogie nu dichter bij de realiteit van de Bijbel brengen. Laten we zeggen dat Microsoft een deal sluit. Bill Gates en Microsoft zijn hier analoog aan God de Vader. Dus laten we zeggen dat Microsoft een contract sluit met Hewlett-Packard (HP) - en HP symboliseert Israël, aangezien HP staat voor Highly Peculiar. (Een vleugje poging tot humor omdat Israël een "eigenaardig volk" wordt genoemd. {Exodus 19:5; 1 Petrus 2:9})

Bill Gates sluit een overeenkomst met computerbedrijf HewlettPackard. In het contract staat dat HP <u>alleen</u> het besturingssysteem van Microsoft zal gebruiken op zijn computers. (Zie je, de software van het besturingssysteem is de verzameling regels die de computer volgt om te werken; dus het besturingssysteem is analoog aan de wetten van God, snap je?)

Dus, Microsoft heeft een convenant of contract met HP, en HP begint vrij goed. Ze gebruiken het besturingssysteem van Bill Gates in hun eerste serie computers en alles loopt gesmeerd.

Maar dan gaan ze praten met andere bedrijven die ze overhalen om ook hun besturingssysteem te gebruiken. Dat zou hetzelfde zijn als andere goden aanbidden, nietwaar? Het is afgoderij. Na korte tijd gaat

HP helemaal los op dat andere besturingssysteem. Het ziet er zo aanlokkelijk uit!

Ze worden ernstig in de verleiding gebracht en kort daarna bezwijken ze. Ze plegen overspel omdat HP het bed induikt met Apple Computers. ... Hmmm... heb je je ooit afgevraagd wat dat Apple bedrijfslogo is? Je weet wel, met de hap uit de appel!

Hoe dan ook, de computers van HP werken nu niet al te best. Er zijn allerlei virussen die ze erg ongezond maken. Bill Gates vertelt de HPdirecteuren dat als jullie je alleen maar aan de voorwaarden van het contract hadden gehouden, deze vloeken jullie niet zouden overkomen.

Ondertussen zijn Dell en IBM daar, en zij hebben de knusse relatie opgemerkt die HP had met Microsoft. Kan IBM eisen dat Microsoft hen dezelfde voorwaarden geeft als in het contract met HP? Nee. Zo werkt het niet. Want Bill Gates heeft dat contract alleen met HP gesloten. En dat contract geldt niet voor IBM en Dell.

Bill Gates wil echter al vanaf het allereerste begin dat elk computerbedrijf in de hele wereld zijn Microsoft-besturingssysteem gebruikt en dus roept hij de topmanagers van HP bij zich en zegt tegen hen:

"Hé, misschien hebben jullie niet goed genoeg naar de kleine lettertjes in ons contract gekeken, maar hier staat dat jullie speciaal zijn uitgekozen om mijn alfatestcase te worden. Ik wist dat je zou bezwijken voor de Apple. En ik liet het doorgaan omdat ik de wereld wilde laten zien dat de twee systemen niet compatibel zijn en dat ook nooit zullen worden. Dus liet ik je op je gezicht vallen.

Maar merk op dat ook hier in het contract staat dat nadat je dat allemaal hebt doorlopen, je de hele wereld van computergebruikers gaat zegenen, want als je mijn besturingssysteem gebruikt en *alleen* het mijne, en het gebruikt zoals het bedoeld is, dan zul je de afgunst van de computerwereld zijn.

En alle bedrijven zullen zich een weg banen naar jouw deur en dan kun jij ze leren hoe het moet. Maar nu, omdat je ons oude verbondscontract hebt verbroken, verscheur ik het en geef ik je dit nieuwe contract, en we gaan je voldoende technische ondersteuning geven - dat symboliseert de Heilige Geest - zodat je deze keer niet zult falen.

Het zal een paar millennia duren voordat je het goed doet, maar met mijn technische ondersteuning zal het niet mislukken. Gaan jullie akkoord met dit contract? En alle mensen van HP zeiden: "Ja, Heer Gates! Alles wat u hebt gezegd, zullen we doen."

Het belangrijkste punt is dat hoewel het contract exclusief voor HP was - de zeer merkwaardige mensen - de kleine lettertjes van het contract HP opriepen om het besturingssysteem aan anderen te leren. Waarom? Omdat Bill Gates uiteindelijk wil dat de hele wereld zijn besturingssysteem gebruikt.

Als we nu terugkeren naar de Bijbelse realiteit, zien we dat hoewel de Bijbel - het Oude en Nieuwe Verbond - met Israël werden gesloten, het mooie is dat elke niet-Israëliet zich door geloof in de Heer Jezus Christus onder de zegeningen kan plaatsen en deze kan beërven, inclusief eeuwig leven.

Merk op dat ik zei dat hij "veel" van de zegeningen kon erven. Maar niet allemaal, want sommige waren exclusief voor Israël vanwege het feit dat Israël een speciale roeping heeft, een speciale rol. Daarom moest Israël als het ware toegerust worden met speciaal gereedschap om het werk te kunnen doen waartoe ze geroepen was.

Als het Nieuwe Verbond was gesloten met de huizen van Israël en Juda, wat deed Paulus dan in hemelsnaam met het evangelie, het goede nieuws van het Nieuwe Verbond, waarom bracht hij het Nieuwe Contract naar de Romeinen, de Korintiërs, de Efeziërs, enzovoort?

Nou, het is heel eenvoudig, mijn vrienden. Paulus wist wat de meeste kerkgangers vandaag de dag totaal niet weten: dat verstrooid Israël te vinden was onder de mensen in Rome, in Korinthe, in Efeze, enz.

Zoals ik al zei, het feit dat Hebreeën 8:8-10 ons vertelt dat het Nieuwe Testament met Israël gemaakt is - dat is op zichzelf al **afdoende** bewijs aan wie het Nieuwe Testament geschreven moet zijn, en dat maakt dus elke verdere discussie overbodig. Het zou de rest van deze serie overbodig en onnodig maken.

Maar ik ga er toch op in, zodat jullie deze blogs hopelijk kunnen gebruiken als leermiddelen voor onze broeders en zusters die nog niet ontwaakt zijn voor hun geboorterecht en hun identiteit als de letterlijke afstammelingen van de Israëlieten uit het Oude Testament. En het is perfect in orde en prima dat niet-Israëlieten deze waarheid ook leren. Ze zullen erdoor gezegend worden!

Gods onveranderlijke doel met Israël, deel 4

30 okt 2019

Een boodschap van goed nieuws voor niet-Israëlieten

Het uitgangspunt van deze relatief korte serie is dat de Bijbel is geschreven voor, door en over de Israëlitische familie-natie. Deze waarheid is ook geweldig nieuws voor niet-Israëlieten. We zullen erop blijven wijzen dat God weliswaar één familie uitkoos en de contracten met hen sloot, maar dat het hele punt van het contract (verbond) was dat Hij *de hele* schepping zou herstellen en dat dus via de nakomelingen van Abraham alle families, rassen en stammen van de aarde gezegend zouden worden. **Het is allemaal een kwestie van timing**.

Laten we verder gaan met het huidige uitgangspunt en een voorbeeld nemen uit het boek Handelingen. Op de Pinksterdag, tien dagen nadat Jezus naar de hemel was opgestegen, zien we dat de discipelen vervuld zijn met de Heilige Geest en daardoor in staat

waren om in andere talen te spreken. Ze beginnen het goede nieuws (het evangelie) in verschillende talen te verkondigen aan de menigte die in Jeruzalem bijeen is, ongetwijfeld om het Pinksterfeest te vieren. Een deel van de menigte begint zich af te vragen:

Handelingen 2: 8 En hoe horen wij een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn?

9 Parthen, en Meden, en Elamieten, en de bewoners van Mesopotamië, en in Judea, en Kappadocië, in Pontus, en Asia,

10 Frygië, en Pamfylië, in Egypte, en in de delen van Libië rond Cyrene, en vreemdelingen van Rome, Joden en proselieten,

11 Kretenzers en Arabieren, wij horen hen in onze talen spreken over Gods wonderbaarlijke werken.

12 En zij waren allen verbaasd, en twijfelden, zeggende tot elkander: Wat betekent dit?

13 Anderen zeiden spottend: Deze mannen zijn vol nieuwe wijn.

Let op de twee verschillende reacties onder de luisteraars. Sommigen waren opgetogen over wat ze zagen als een werk van God; anderen concludeerden spottend dat de discipelen dronkaards waren.

Dus wat doet Petrus? Hij staat op en spreekt de menigte toe namens alle apostelen. Hij vertelt over de geschiedenis van Israël en in vers 22 richt Petrus zich tot alle families op aarde, toch? Nee, er staat "Gij mensen van Israël". Dit beantwoordt een van de basiswetten van de bijbelse hermeneutiek; namelijk tot wie wordt er gesproken? Petrus spreekt tot Israël. Petrus zei niet: gij mannen van Ham, of gij mannen van Esau, of gij mannen van Togarma.

Dus, hoewel er op de Pinksterdag mensen van vele geografische en etnische achtergronden aanwezig waren, sprak Petrus tot diegenen onder hen die oren hadden gekregen om te horen; en dat waren in die tijd voornamelijk en bijna uitsluitend Israëlieten. Zij waren degenen

van wie Jezus in Johannes 10 had voorspeld dat ze "zijn stem zouden horen". Waarom? Omdat zij de ontvangers van het Nieuwe Verbond waren, de partijen bij het Nieuwe Contract. Daarom gaat het tot nu toe in het boek Handelingen over Israëlitische apostelen die het goede nieuws eerst aan hun Israëlitische medemensen brengen. Zoals wordt herhaald in vers 36.

Handelingen 2:36 Laat dan het ganse huis Israëls zekerlijk weten, dat God diezelfde Jezus, Die gij gekruisigd hebt, gemaakt heeft beide Heere en Christus.

Ga naar beneden naar vers 39. Deze prediking van Petrus overtuigt het geweten van velen in het publiek. Zij zijn Israëlitische schapen die nu Zijn stem zouden horen. Hoe? Door de prediking van de discipelen. Velen worden in hun hart geprikt. Het doet hen pijn in hun hart omdat ze zich realiseren dat ze medeplichtig zijn geweest aan het vermoorden van de man, de zoon van God, die gezonden was om hen te verlossen en te redden. Ze zijn vol berouw en zijn nu buiten zichzelf van verdriet.

Ze hebben geen idee wat ze nu moeten doen. Ze beseffen dat ze de gruwelijkste zonde hebben begaan. En dus vertelt Petrus hen hoe ze geestelijk zo wit als sneeuw kunnen worden door zich te laten dopen en hun zonden te laten wegwassen.

Nadat iemand tot geloof in Christus is gekomen, moet hij gedoopt worden om dezelfde reden die hier in Handelingen 2:38 wordt gegeven. Dit vers is erg populair in sommige kerkgenootschappen en zij lijken hier de hoofdrol in te spelen. Hoewel het waar is dat de doop essentieel is voor een Christelijke gelovige, mogen we het volgende vers niet negeren.

Handelingen 2:39 Want de belofte is aan u, en aan uw kinderen, en aan allen die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, roepen zal.

Petrus zei dat de belofte aan u (Israëlieten) is en aan uw kinderen en aan allen die *veraf* zijn. Wie zouden dat zijn? Wie waren "veraf?" In Romeinen 9, vers 3, zegt Paulus:

Romeinen 9:3 Want ik zou willen dat ik van Christus vervloekt werd voor mijn broeders, mijn bloedverwanten naar het vlees:

Hier is toch geen sprake van vergeestelijking? Paulus heeft het over zijn bloedverwanten.

Romeinen 9:4 Die Israëlieten zijn, aan wie de aanneming *behoort*, en de heerlijkheid, en de verbonden, en het geven der wet, en de dienst *van God*, en de beloften;

Al die dingen zijn van toepassing op Israël. Dat is een cruciaal vers en we zullen er van tijd tot tijd op terugkomen. Maar nu terug naar Handelingen 2. Petrus vertelde de verzamelde menigte op Pinksteren dat de belofte ook bedoeld was voor hen die "veraf" waren. Laten we nu naar het boek Daniël gaan, hoofdstuk 9, en we zullen dit met elkaar verbinden en vaststellen wie "veraf" waren. In hoofdstuk 9 doet Daniël dit grote gebed van belijdenis namens het hele volk Israël.

Daniël 9:7 O Heere, U *behoort* gerechtigheid, maar ons verwarring van aangezichten, als te dezen dage; aan de mannen van Juda, en aan de inwoners van Jeruzalem, en aan geheel Israël, *die* nabij *zijn*, en *die* verre *zijn*, door al de landen, waarheen Gij hen verdreven hebt, vanwege hun overtreding, die zij tegen U begaan hebben.

Daniël wist dat het in zijn tijd al meer dan 150 jaar geleden was dat het noordelijke huis van Israël met tien stammen gevangen was genomen en dat zij zich allang over Klein-Azië hadden verspreid. Ondertussen waren andere takken van Israëlieten door het Kaukasusgebergte getrokken en begonnen ze Europa binnen te stromen. Dus vanuit Daniëls huis in Babylon waren miljoenen van zijn Israëlieten inderdaad "ver weg".

Ongeveer vijf eeuwen later wisten Petrus en de andere apostelen ook dat Israël was verstrooid. Ze realiseerden zich dat daarom velen van de Parthen, Meden, Elamieten, en de bewoners van Mesopotamië, en in Judea, en Kappadocië, in Pontus, en Azië, Frygië en Pamfylië, in Egypte, en in de delen van Libië rond Cyrene, en mensen in Rome - Petrus wist dat velen van hen Israëlieten waren. Petrus en de andere

discipelen kenden de profetische Schriftteksten. Ze waren drieënhalf jaar lang persoonlijk onderwezen door de Messias zelf. Ze wisten waar het zogenaamde "verloren" Israël was gebleven.

Overigens wil ik even stilstaan bij het woord "verloren". We horen over de "verloren" tien stammen van Israël. Het woord "verloren" is eigenlijk een verkeerde benaming, want het komt van een Grieks woord dat niet "verloren" betekent in de zin van "niet kunnen vinden". Het betekent "verloren" in de zin van "weggezet en gestraft". Dat is de betekenis van het Griekse woord, *apollumi,* waar het zegt "verloren" in verwijzing naar Israël. De apostelen kregen van de Heiland de opdracht om achter de *verloren* schapen van Israël aan te gaan, om vissers van mensen te zijn.

Daarna, na de opstanding, werd dit uitgebreid naar alle families, rassen, naties, enz. De discipelen begrepen dat de manier om alle naties te bereiken was door hun mede-Israëlieten te rekruteren - degenen die "weggezet en gestraft" waren - om hen te helpen, omdat de Schrift hen vertelde dat dit Israëls taak was, Israëls opdracht, een *grote* opdracht.

Wat deze feiten over Israëls migraties betreft, wil ik een aantal boeken noemen die je veel meer details over dit onderwerp zullen geven. Ten eerste is er het boek van wijlen de bijbelse archeoloog Ray Capt, *Missing Links Discovered*.

Het geeft het archeologische bewijs dat de mensen die door het Kaukasusgebergte en door Klein-Azië naar Europa kwamen, in feite de weggestuurde en gestrafte Israëlieten waren. (Historisch gezien werden zij bekend als "Kaukasiërs". Kaukasiërs zijn een ondergroep van het blanke ras).

Er is ook het klassieke boek van meer dan een eeuw geleden van bisschop J.H. Allen genaamd *Judah's Scepter en Jozefs Geboorterecht*. Je hebt me wel eens horen verwijzen naar de "geboorterechtboodschap". Dat is gewoon een andere

stenografische manier om naar ons erfgoed als Gods Israëlische volk te verwijzen.

Steven Collins heeft ook een kwartet boeken geschreven over de geschiedenis van Israël vanaf het begin tot nu, en in verband met de context van de lezingen van vandaag zou ik het tweede deel met de titel *Israel's Lost Empires* en het derde deel met de titel *Parthië* willen aanbevelen. We zagen dat Petrus in Handelingen 2, vers 8, sprak met Israëlieten uit Parthië.

Bovendien had Capt. ook zes delen geschreven - elk van ongeveer 150 pagina's - die talrijke essays bevatten over onderwerpen die gerelateerd zijn aan deze serie blogs. In deel één staat bijvoorbeeld het hoofdstuk "De scepter van Juda".

Deel twee zit boordevol: Het bevat "De gevangenschap van Israël", "De migraties van Israël", "De rots Behistun", "Dan - de pionier van Israël" en nog veel meer. Deel 3 bevat "Wie zijn de Scythen?" en een hoofdstuk over Jozef van Arimathea, die we later in deze serie zullen bespreken. Dit is nog maar een kleine greep. Wat een uitstekende serie boeken heeft Ray geschreven! Ik denk dat elke gelovige deze graag in zijn bibliotheek zou willen hebben.

Laten we nu verder gaan met hoofdstuk 13 van het boek Handelingen. We zouden vele pagina's kunnen wijden aan het boek Handelingen alleen, maar we zullen ons moeten beperken tot een kleine steekproef om te laten zien dat, hoewel niet-Israëlitische mensen ongetwijfeld altijd vermengd waren met en leefden onder het Israëlitische volk, het de Israëlieten waren aan wie de discipelen in de eerste plaats het goede nieuws vertelden.

Handelingen 13:1 Er waren nu in de gemeente te Antiochië profeten en leraars, zoals Barnabas, en Simeon, die Niger genoemd werd, en

Lucius van Cyrene, en Manaen, die opgevoed was bij Herodes, de tetrarch, en Saul.

Ik wil het daar hebben over het woord "Niger" omdat sommigen daarop wijzen als bewijs dat Simeon van het zwarte ras was. Dat bewijst niets. Ik geef toe dat het woord "Niger" "zwart" betekent. Het was de achternaam van Simeon, daar bestaat geen twijfel over, net zoals mijn achternaam Bruggeman is.

Maar bedenk eens dat er een geweldige voetballer was, een Hall-ofFame, een verdediger voor de Green Bay Packers, die Reggie White heette. Hij was van het zwarte ras. Hij geloofde ook sterk in de Heer Jezus Christus en hij werd een christelijke dominee. Helaas stierf hij een paar jaar geleden op relatief jonge leeftijd.

Een paar decennia geleden, toen ik algemeen aannemer was, huurden we een opzichter in die Steve Black heette. Hij was blank. Steve Black. Simeon Niger. Het feit dat een van de profeten Simeon Niger heette, bewijst niets over zijn ras. Het is volkomen speculatief om te beweren dat Simeon een zwarte man was.

Voor degenen onder jullie van andere families of rassen dan Israëlieten die dit misschien lezen, wil ik hier laten vastleggen dat ik racisme afkeur. Ik betreur haat tegen een ras of etnische groep door een andere. Ik geloof niet in blanke suprematie of zwarte suprematie of Oosterse suprematie of enige andere vorm van suprematie behalve de suprematie van Jezus Christus als Koning der koningen en Heer der heren.

Jezus was/is God in het vlees. Hij leeft vandaag. Hij heeft het universum geschapen en als God is Hij verantwoordelijk voor de schepping van alle mensen, ongeacht hoe ze geboren zijn. Bovendien, omdat ik geloof en leer dat God uiteindelijk elk menselijk wezen dat ooit geleefd heeft zal redden, zou het duidelijk moeten zijn dat mijn theologie totaal onverenigbaar is met racisme of haat of raciale suprematie van welke aard dan ook.

Tegelijkertijd erkennen we dat God door de geschiedenis heen zonder twijfel verschillende individuen en bevolkingsgroepen heeft uitgekozen om Zijn grote Plan te vervullen. Wat we hier laten zien is dat toen God Israël in het Oude Testament koos om een speciaal volk te zijn, Hij nog steeds aan het werk was (en is) met datzelfde Israëlitische volk in het Nieuwe Testament. Want door het werk dat God hen had opgedragen, is God bezig om **alle** mensen op aarde te zegenen!

Gods onveranderlijke doel met Israël, deel 5

8 nov 2019

Paulus en de apostelen gaan naar het "verloren" Israël

We blijven in het Nieuwe Testament laten zien hoe het was om, voor, door en over Israël. We zijn in Handelingen 13 en als we naar verzen 13-16 kijken, zullen we ontdekken tot wie Paulus zich hier richt:

13 Toen nu Paulus en zijn gezelschap van Paphos loskwamen, ...

Laten we even stilstaan bij Paphos als een maritieme stad aan de westkust van Cyprus. Paulus en de jongens vertrokken daar en zeilden naar een stad die Perga heette.

13...zij kwamen te Perga in Pamfylië; en Johannes, die van hen vertrok, keerde terug naar Jeruzalem.

Perga was een stad aan de rivier de Cestius in Klein-Azië, het huidige Turkije.

14 Maar toen ze uit Perga vertrokken, kwamen ze in Antiochië in Pisidië,

Er zijn twee steden met de naam Antiochië in de Bijbel. De ene is de hoofdstad van Syrië, maar degene waarover hier wordt gesproken ligt ook in Klein-Azië, bij de grens van de provincie Frygië...

en ging op de sabbatdag de synagoge binnen en ging zitten.

15 En na het lezen van de wet en de profeten zonden de heersers van de synagoge tot hen, zeggende: *Gij* mannen *en* broeders, indien gij enig woord van vermaning hebt voor het volk, zeg op.

Hier is Paulus klaar om te preken - waar? In Klein-Azië, en luister nu hoe hij het publiek toespreekt. Tot wie spreekt hij?

16 Toen stond Paulus op en hij wenkte met *zijn* hand en zei: Mannen van Israël en gij die God vreest, geef gehoor.

Het staat buiten kijf dat Paulus zich hier tot Israël richt, maar sommigen zullen erop wijzen dat hij zich ook tot andere mensen richt omdat hij zegt: "gij die God vreest", wat ook anderen kan omvatten die niet tot Israël behoren. Ik ben het eens met die mogelijkheid.

Je zou echter kunnen beargumenteren dat Paulus bedoelt "gij Israëlieten en gij die God vreest". Dat moet ook een mogelijkheid zijn, want we weten dat alle Israëlieten, toen en nu, God niet vrezen, toch? Er zijn vandaag de dag ware christenen onder Israël en er zijn veel ongelovigen onder ons Israëlieten, nietwaar?

Maar toch, aangezien de wetten die God aan Israël gaf altijd al voorzagen in het opnemen van niet-Israëlieten onder hen - met bepaalde beperkingen - waarom zou dit dan veranderen in het Nieuwe Testament?

God gebruikt Israël immers om de hele schepping binnen te halen, dus toen Petrus, Paulus, Thomas en de andere apostelen en discipelen zich verspreidden naar de vier hoeken van de aarde om

het goede nieuws aan Israël te verkondigen, is het duidelijk dat de deur ook openstond voor niet-Israëlieten om volgelingen te worden van de weg van Christus en ook gered te worden.

Dat er niet-Israëlieten onder hen waren is volkomen logisch gezien de profetieën over wat er zou gebeuren met het "weggezette en gestrafte" Israël. Laten we bijvoorbeeld eens kijken naar het boek Amos, hoofdstuk 9. Amos was een boer die geroepen was om het tien-stammenhuis van Israël te waarschuwen dat er een oordeel op komst was. Zijn boodschap werd niet goed ontvangen. Het waren goede tijden. De economie bloeide. Het waren de "Gay 90s" De jaren 1890.

(noot van de vertaler: in de tijd van 1890 betekende het woord 'gay' nog gewoon 'schoonheid' of 'mooi'. Later werd de definitie aangepast en misbruikt voor wat we nu (2024) kennen van de gay/homo-beweging, zie volgende alinea)

Maar nu hebben we de Gay 90's weer gehad, nietwaar? De jaren 90. Het waren goede tijden. De aandelenmarkt steeg. De betekenis van het woord "gay" was in een eeuw veranderd, maar er heerste een groot optimisme in de natie. Net zoals het was toen Amos voorspelde dat het oordeel zou komen.

Amos leefde in het midden van de 700e eeuw voor Christus, dus het zou vlak voor de invasie van de Assyriërs zijn geweest, die hen in gevangenschap namen. Deze gevangenschap begon in 745 v. Chr. en duurde tot 721 v. Chr. Amos' waarschuwing voor Gods oordeel lijkt in hoofdstuk 9 een hoogtepunt te bereiken.

Amos 9: 8 Zie, de ogen van de Here GOD *zijn* gericht op het zondige koninkrijk, en Ik zal het verdelgen van de aardbodem; behoudende dat Ik het huis van Jakob niet geheel verdelgen zal, spreekt de HERE.

Merk op dat God zei dat Hij het zondige koninkrijk zou vernietigen, maar dat Hij het huis van Jakob niet volledig zou vernietigen, en hier is de positieve kant van het slechte nieuws van Amos.

9 Want zie, Ik zal bevelen, en Ik zal het huis Israëls ziften onder alle volken, zoals *koren* gezeefd wordt in een zeef, doch niet de minste korrel zal op de aarde vallen.

Dat is precies wat er gebeurde. Door de eeuwen heen migreerde Israël in alle richtingen, maar voornamelijk noordwaarts en westwaarts. Sommige plaatsen in Europa waren onbewoond toen de Israëlieten daar aankwamen - net zoals grote delen van NoordAmerika vrijwel onbewoond waren toen de pelgrims er aankwamen.

Jaren geleden hoorde ik een schatting dat er maar ongeveer zes miljoen mensen in heel Noord-Amerika waren ten tijde van de Pilgrims. De bevolking van Atlanta is ongeveer 4,5 miljoen. Het metrogebied van Chicago is ongeveer 9,5 miljoen. Philadelphia komt het dichtst in de buurt met ongeveer 5 ½ miljoen.

Neem dus alle mensen in het grootstedelijk gebied van Philadelphia en verspreid ze over de Verenigde Staten en je krijgt een beeld van hoe een wildernis dit continent eigenlijk was toen Israël hier begon te herverzamelen.

Een studie van de profeten, vooral Jesaja, zal laten zien dat dit continent, het land van het herwonnen Israël, bij talloze gelegenheden een "wildernis" werd genoemd. Hier is slechts één voorbeeld.

Jesaja 51:3 Want de HEERE zal Sion vertroosten; Hij zal al haar woestenijen vertroosten; en Hij zal haar **woestijn** maken als Eden, en haar woestijn als de hof des HEEREN; vreugde en blijdschap zullen daarin gevonden worden, dankzegging, en de stem der melodie.

Oké, om terug te komen op het punt over Paulus: hij is in Klein-Azië, in Antiochië, en hij staat op om het goede nieuws te verkondigen dat de Messias is gekomen. Hij richt zich tot Israëlieten, maar hij kent de Schrift van Amos dat Israël verstrooid was onder de volkeren, zodat we kunnen concluderen dat er heel goed niet-Israëlieten binnen het geluid van zijn stem kunnen zijn geweest.

Paulus opende ook voor hen de deur naar verlossing. Maar zijn primaire missie was om het woord aan de Israëlieten te geven, omdat het hun missie was om als volk overwegend christen te worden en uiteindelijk de wereld te bekeren. Ja, ik weet het. Het is nog niet gebeurd.

Maar tweeduizend jaar lang zijn we net zo goed slechte mensen geweest als goede, en dus zijn we als geheel geen rolmodel geweest dat de wereld in het algemeen wil volgen en navolgen. Maar maak je geen zorgen, dit is allemaal onderdeel van Gods plan.

Zie je, God heeft een troef achter de hand, de overwinnaars, en als zij zich weer bij de levenden voegen in de eerste opstanding, terwijl tegelijkertijd de levende overwinnaars plotseling worden getransformeerd in zondeloze en onsterfelijke wezens, denk je dan dat de rest van Israël en de wereld misschien nog eens goed zullen kijken? Ja, inderdaad! Ik geloof dat die tijd historisch gezien heel dichtbij komt.

Dus als Paulus opstaat om het goede nieuws uit te leggen, begint hij - net als Petrus eerder had gedaan op Pinksteren - met het vertellen van de geschiedenis van de Azteken en de Inca's, toch? Niet echt! Hij herinnert zijn luisteraars aan hun eigen geschiedenis.

17 De God van dit volk Israël verkoos onze vaderen, en verhief het volk, toen het als vreemdelingen in Egypteland vertoefde, en met een hoge arm bracht Hij het daaruit.

En hij traceert die geschiedenis naar Koning David en zijn lijn van afstammelingen tot aan Jezus...

23 Uit het zaad van deze man heeft God, naar *Zijn* belofte, voor Israël een Verlosser opgewekt, Jezus:

We merken op dat er staat "voor Israël een Verlosser". Omdat zij de primaire doelgroep van Paulus zijn, niet dat het anderen uitsluit om tot de Redder te komen.

24 Toen Johannes voor zijn komst de doop der bekering verkondigd had aan het gehele volk Israël.

Om te herhalen: "bekering voor het hele volk van Israël" - niet voor de Brahmanen, niet voor de Mongolen, maar voor het hele volk van Israël, de nakomelingen van de man die Jakob heet; opnieuw omdat Paulus gericht was op het bouwen van de kerk voornamelijk uit Israëlieten, omdat hij wist dat de Schrift zei dat het zo zou zijn.

Er is dus geen uitsluiting van anderen; er is geen weigering om anderen tot Christus te laten komen; maar de nadruk ligt duidelijk op de Israëlieten. Zij zijn de "schapen" die als het ware geprogrammeerd waren om Zijn stem te horen, om massaal christenen te worden, zoals de geschiedenis bewijst.

Dan, na de geschiedenis van Israël te hebben opgesomd, komt Paulus tot zijn huidige tijd door hen te vertellen over het leven, de dood en de opstanding van Jezus, en dan zegt Paulus: 32 En wij verkondigen u blijde tijding, dat de belofte

Denk aan Romeinen 9:3 & 4 ... en wat is die belofte? Het is het contract; het is het verbond. Het is de onvoorwaardelijke belofte van een Verlosser, en nog veel meer.

de belofte die aan de vaderen is gedaan,

33 God heeft hetzelfde aan ons, hun kinderen, vervuld ...

We zullen het hierbij laten. "Je kunt dat niet vergeestelijken zonder intellectueel oneerlijk om te gaan met de context. Wie is de "ons" daar? Het zijn de Israëlieten. Het zijn de aartsvaders en wij, hun kinderen. Paulus spreekt duidelijk over Israëlieten van vlees en bloed,

fysieke Israëlieten, en hij vertelt deze mensen in Antiochië dat de Messias die aan Israël was beloofd nu was gekomen.

Laten we nu eens kijken naar het Concilie van Jeruzalem in Handelingen 15.

Handelingen 15:1 En enige mannen, die uit Judea afgedaald waren, onderwezen de broeders*, en zeiden*: Tenzij gij besneden wordt naar de wijze van Mozes, kunt gij niet zalig worden.

2 Toen dan Paulus en Barnabas niet weinig met hen twistten en disputeerden, besloten zij dat Paulus en Barnabas en enige anderen van hen naar Jeruzalem zouden gaan tot de apostelen en oudsten over deze kwestie.

Merk op dat het argument draait om wat nodig is voor verlossing.

5 Maar er stonden sommigen op van de sekte der Farizeeën, die geloofden, zeggende: Dat het nodig was hen te besnijden, en *hun te* gebieden de wet van Mozes te onderhouden.

Volgens de gelovigen in Jezus die uit de sekte van de Farizeeën kwamen, was de implicatie in vers 5 dat je de wet moet houden om gered te worden. Merk op dat dit doctrinaire, theologische bagage is die deze mensen uit het farizeïsme met zich meebrachten. Is er vandaag de dag enig verschil?

Vandaag de dag komen we uit de Baptisten, of de Methodisten, of de Katholieken of de Pinkstergemeente of de Mormonen of de Kerk van Christus, of welke denominatie dan ook, en we brengen allemaal wat confessionele bagage met ons mee, nietwaar?

Niet om te zeggen dat alles wat we in een bepaald kerkgenootschap hebben geleerd fout was, maar we moeten zeker veel opnieuw leren, vind je ook niet? En sommige mensen hebben het duidelijk moeilijker dan anderen om de bagage van hun vorige kerkgenootschap af te leren. (Zoals ik al vaak heb gezegd, hebben alle denominaties *een kern van* waarheid; geen enkel denominatie heeft *alle* waarheid).

Handelingen 15:10 Waarom verleidt gij nu God, om een juk op de hals der discipelen te leggen, dat onze vaderen noch wij konden dragen?

11 Maar wij geloven dat wij door de genade van de Heer Jezus Christus gered zullen worden, net als zij.

Dus Petrus verklaart hier dat verlossing door *genade is*. [Maar hij had het natuurlijk mis, want we weten dat redding door ras is. Als je een Israëliet bent, ben je gered, toch? Nou, worden we daar niet vaak van beschuldigd? En daarmee samenhangend, het idee dat ALLEEN Israëlieten gered kunnen worden? Ik heb de beschuldigingen gehoord en gelezen.

Het probleem is dat er onder degenen die de waarheid over het geboorterecht van Israël kennen, mensen zijn - zoals we eerder bespraken - die zulke dwaasheden en valse doctrines onderwijzen en het dus gemakkelijk maken om ons allemaal met dezelfde brede kwast te besmeuren.

Nee... we zijn het eens met wat Petrus zegt, dat redding strikt, alleen en **alleen door genade** is en door de soevereine roeping van de Vader. Als redding zou afhangen van het houden van de wet, dan falen we allemaal jammerlijk en zou niemand van ons gered worden.

Dat is wat Petrus in vers 10 zei. Leg hun niet dit juk van de wet op, dat ze niet zullen kunnen dragen, net zoals onze Hebreeuwse voorvaderen dat juk niet konden dragen. Het zeer bijzondere volk kon zich gewoon niet aan het programma, het besturingssysteem, houden.

Maar we moeten ons ook realiseren dat Petrus niet zei dat de wet werd afgeschaft. Als je het besturingssysteem niet volgt, betekent dat toch niet dat de computer zonder besturingssysteem werkt? In de analogie en in het echte leven creëert dat chaos en anarchie.

Wat Petrus zei was dat de *rituelen* van de wet werden afgeschaft, inclusief de besnijdenis. Omdat dit slechts typen of symbolen waren van dingen die zouden komen. En deze werden vervuld door de komst

van Jezus de Messias. Toch werden de geboden, inzettingen en oordelen niet afgeschaft, omdat Jezus zelf heel specifiek in het evangelie van Matteüs de voortdurende noodzaak van de wet bevestigde.

Mattheüs 5:17 Denk niet dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te vernietigen: Ik ben niet gekomen om te verderven, maar om te vervullen.

18 Want voorwaar, Ik zeg u: Totdat hemel en aarde voorbijgaan, zal er niet één jota of één tittel van de wet verdwijnen, totdat alles vervuld is.

Dat is toch ondubbelzinnig? Niet het kleinste deel van de wet - in het Engels zouden we zeggen: zelfs niet de kruisjes van de tee's of de puntjes op de i - zal verdwijnen. Dus hoe kan iemand zeggen dat de wet is afgeschaft?

19 Wie dan een van deze kleinste geboden overtreedt en de mensen zo leert, die zal de minste genoemd worden in het koninkrijk der hemelen; maar wie *ze* doet en leert, die zal groot genoemd worden in het koninkrijk der hemelen.

Ik wilde vers 19 hier ook opnemen om een punt te maken. Er zijn veel christelijke gelovigen die het verkeerde idee hebben dat als we eenmaal in het koninkrijk van de hemel zijn, iedereen dezelfde zegeningen geniet. Dat we allemaal van hetzelfde niveau genieten, dezelfde rang, hoe je het ook wilt omschrijven; het komt neer op het idee dat als je eenmaal in het hemelse koninkrijk bent, iedereen gelijk is.

Maar dit vers maakt korte metten met dat onjuiste begrip. Want er staat dat sommigen in het koninkrijk van de hemel het minst genoemd zullen worden, terwijl anderen groot genoemd zullen worden.

Toevallig lijkt het erop dat degenen die de wet nog steeds handhaven en onderwijzen degenen zijn die groot genoemd zullen worden, want

het is duidelijk dat je de wet niet kunt onderwijzen als je beweert dat deze is afgeschaft. Paulus zei zelf in...

Romeinen 3:31 Maken wij dan de wet ongeldig door het geloof? God verhoede het; ja, wij stellen de wet vast.

Zoals ik al zei, werden de rituelen, zoals besnijdenis, en de ceremoniële verordeningen, zoals de dierenoffers, afgeschaft en aan het kruis genageld met de dood van Jezus. Waarom? Omdat het typen en schaduwen waren; het waren symbolen van toekomstige dingen.

We hebben de fysieke ark van het verbond niet meer nodig omdat we begrijpen dat Jezus de ark is. Jezus is het offerlam ... en de geit... en de duif.

We hebben de tabernakel in de woestijn of de prachtige tempel van Salomo niet nodig omdat we begrijpen dat we individueel en collectief de tabernakel en de tempel zijn. Jij bent de tempel van de Heilige Geest en Christus woont in je hart door het geloof.

Maar het gebod dat diefstal verbiedt, bijvoorbeeld, was toch geen type of schaduw? Waar zou het dan een symbool van moeten zijn, iets dat door Christus werd vervuld? Ik kan niets bedenken, jij wel?

Dat is alle tijd die we in het boek Handelingen gaan doorbrengen. Als ik verder ga, gaan we naar de brief aan de Romeinen en verder door het hele Nieuwe Testament, waarbij we laten zien dat het allemaal aan Israël is geschreven. Onderweg zal ik je ook een aantal fascinerende omwegen laten zien.

Gods onveranderlijke doel met Israël, deel 6

22 nov 2019

Het draait allemaal om timing

In eerdere blogs in deze serie lieten we zien hoe de hele Bijbel **aan** Israël is geschreven, door Israëlieten (voornamelijk), **over** Israël en **voor** Israël.

Tegelijkertijd zijn we zo ver gegaan om te laten zien dat de Bijbel niet *alleen* voor Israël en voor alle tijden was; maar dat het *allemaal draait om **timing***. God koos Israël voor een speciaal doel - eigenlijk voor vele doelen - maar het kan worden samengevat in de term "*dienend* volk".

Jesaja 41:8 Maar gij, Israël, *zijt* mijn **knecht**, **Jakob**, die Ik verkoren heb, het zaad van Abraham, mijn vriend.

God koos Israël om het instrument te zijn waardoor Hij alle mensen op aarde zou zegenen. Daarbij gaat Hij eerst met Israël om. Hij geeft hen Zijn Woord - de heilige Schrift - dat Zijn Wet bevat: de geboden, inzettingen en oordelen. We citeerden Psalm 147 om aan te tonen dat Hij Zijn woord en Zijn wet *alleen* aan Israël gaf.

Maar toen lieten we uit andere verzen zien dat het *doel van* God om Zijn Woord aan Israël te geven was dat zij Hem zouden *dienen* door het Goede Nieuws uit te dragen en Zijn wet toe te passen op alle families op aarde.

Gods *doel* veranderde niet met de komst van Jezus Christus. Gods doel met Israël is onveranderlijk, omdat Zijn Woord dat heeft bepaald. Het feit dat de Messias door de Joden werd verworpen, betekent niet dat Gods plan helemaal in de war is en dat Hij het nu moet veranderen.

Nee, God werkt nog steeds met Israël. Hij hoefde hen niet 2000 jaar aan de kant te zetten en Zijn tijdklok op pauze te zetten om de afgelopen twee millennia met een aantal niet-Israëlieten, een aantal zogenaamde heidenen, te werken. Helemaal niet.

Hij heeft de afgelopen 2000 jaar op een belangrijke manier met en door Israël gewerkt - ook *al heeft Israël het niet geweten*, omdat we de herinnering aan onze identiteit als Israël zijn kwijtgeraakt. Onze christelijke Israëliërs denken dat ze niet-Israëlieten zijn.

Maar Petrus, Jakobus, Johannes, Thomas, Filippus, Paulus en alle andere apostelen *wisten* wat Jezus hen had opgedragen. Om naar de verloren schapen van het huis van Israël te gaan. En zo stellen we - en dat zullen we blijven bewijzen - dat de boeken van het Nieuwe Testament aan Israël zijn geschreven.

Iemand die zijn Bijbel (enigszins) kent, zal onmiddellijk bezwaar maken door te zeggen: "Nee, Jakobus, de apostel Paulus ging naar de heidenen."

Oké, laten we dat bezwaar eens onderzoeken. Laten we daarbij naar het boek Handelingen van de Apostelen gaan, hoofdstuk 18. In onze vorige lezing hebben we aan de hand van een aantal verzen in dit boek laten zien dat het voornamelijk over Israël ging en dat het voornamelijk aan Israëlieten was gericht.

Ik nuanceer dat door "voornamelijk" te zeggen, omdat de deur van verlossing ook *altijd* openstaat voor niet-Israëlieten. *Daar hebben* we het de vorige keer ook al uitgebreid over gehad. In Handelingen 18 zien we dat Paulus in de stad Korinthe op tegenstand stuitte tegen het evangelie. En we moeten goed opletten van wie die tegenstand kwam.

Handelingen 18:1 Na deze dingen vertrok Paulus van Athene en kwam naar Korinthe;

2 En vond een zekere Jood, Aquila genaamd, geboren in Pontus, laatst gekomen van Italië, met zijn vrouw Priscilla; (omdat Claudius alle Joden had bevolen uit Rome te vertrekken;) en kwam tot hen.

Ik ben hier met opzet begonnen omdat ik je wilde laten kennismaken met Aquila en Priscilla, omdat we hen nog verschillende keren in onze studie zullen tegenkomen. We zien dat Aquila wordt beschreven als een Jood. We zien ook dat de Romeinse keizer Claudius had verordend dat alle Joden Rome moesten verlaten. Dus hier zijn ze in Korinthe, een stad in Griekenland.

3 En omdat hij hetzelfde vak uitoefende, bleef hij bij hen en werkte; want zij waren tentenmakers.

4 En hij redeneerde elke sabbat in de synagoge en overtuigde de Joden en de Grieken.

Laten we hier even bij stilstaan. Waar preekte Paulus? Antwoord: In de synagoge. En wie was er in de synagoge? Joden en Grieken. Hmmm. De Joden daar in Korinthe woonden duidelijk in Griekenland, maar toch worden ze onderscheiden van andere mensen. Ze worden geen Grieken genoemd, maar Joden.

Als we aan synagogen denken, denken we aan Joden. Wat doen die Grieken dan in de synagoge? Ik dacht altijd dat niemand in een synagoge mocht komen tenzij ze...ah, *niet* alleen Joden die beweerden van de stam Juda te zijn, maar een synagoge zou toch ook openstaan voor Israëlieten van elk van de 12 stammen?

Dus wat ik suggereer is dat de Grieken in de synagoge Israëlieten waren van andere stammen dan Juda. Zij hadden het recht om in de synagoge te zijn. En die "Grieken" wisten nog steeds wie ze waren op dat moment in de geschiedenis.

En daarom vinden we Paulus en de andere apostelen niet die hen ervan proberen te overtuigen dat ze Israël zijn. Ze hadden nog niet verloren wie ze waren. We zullen dit feit duidelijk zien als we bij de brieven van Jakobus en Petrus komen.

5 En toen Silas en Timotheüs uit Macedonië gekomen waren, werd Paulus in de geest gedrongen en getuigde aan de Joden *dat* Jezus Christus *was*.

6 En toen zij zich verzetten [d.w.z. zich tegen Paulus opstelden] en lasterden, schudde hij *zijn* klederen en zeide tot hen: Uw bloed *zij* op uw eigen hoofden; ik *ben* rein; voortaan zal ik **tot de heidenen** gaan.

Dus wat we hier zien - en het is een gemeenschappelijk thema in het hele Nieuwe Testament - is dat het evangelie wordt verkondigd aan Joden en dat er onder hen twee prominente reacties lijken te zijn. Eén: of ze worden gelovig; of twee: vaak hebben ze een bijna spontane en emotionele reactie van haat tegen Christus en het evangelie.

Ga naar Handelingen 28, het laatste hoofdstuk in ons boek Handelingen, en we zullen nog een voorbeeld zien van twee reacties van de Joden. Laten we aan het eind van het hoofdstuk beginnen, want daar spreekt Paulus over het gaan naar de heidenen, en dan gaan we terug naar de context. Paulus zegt:

Handelingen 28: 28 Zo zij u bekend, dat het heil Gods <u>tot de heidenen</u> gezonden is, en *dat* zij het horen zullen.

Dus daar heeft Paulus het weer over naar de heidenen gaan. Laten we nu teruggaan naar vers 16.

16 En toen wij <u>te Rome</u> kwamen, leverde de centurio de gevangenen over aan de overste van de wacht; maar Paulus moest alleen blijven met een soldaat die hem onderhield.

17 En het geschiedde, dat Paulus na drie dagen <u>de oversten der Joden</u> bijeenriep; en toen zij bijeengekomen waren, zeide hij tot hen: Mannen *en* broeders, ofschoon ik niets tegen het volk of tegen de gebruiken onzer vaderen heb begaan, toch ben ik van Jeruzalem gevangen overgeleverd in de handen der Romeinen.

18 Die, toen zij mij onderzocht hadden, *mij* wilden laten gaan, omdat er in mij geen doodsoorzaak was.

19 Maar toen de Joden *er* tegen spraken, zag ik mij genoodzaakt mij tot Caesar te wenden; niet dat ik mijn volk daarvan had moeten beschuldigen.

20 Daarom heb ik u geroepen, om *u* te zien en met *u* te spreken, omdat ik om de hoop van Israël met deze keten gebonden ben.

21 En zij zeiden tot hem: Wij hebben geen brieven uit Judea over u ontvangen, noch heeft een van de broeders die gekomen zijn u kwaad gedaan of gesproken.

22 Maar wij verlangen van u te horen wat gij denkt; want wat deze sekte betreft, wij weten dat er overal tegen haar gesproken wordt.

23 En als zij hem een dag aangewezen hadden, kwamen velen tot hem in *zijn* woning, tot wie hij het koninkrijk van God uiteenzette en betuigde, terwijl hij hen over Jezus overtuigde, zowel uit de wet van Mozes als *uit* de profeten, van de morgen tot de avond.

24 En sommigen geloofden de dingen die gesproken waren, en sommigen geloofden niet.

Daar is die tweevoudige reactie weer. We kunnen ons het tafereel daar voorstellen: alle belangrijke Joden in de omgeving hebben geluisterd naar Paulus die predikte over de komst van de Messias.

Het komt tot een punt waarop bij *sommigen* het lampje gaat branden en ze zeggen: "Ja, ik zie het. Jezus heeft de profetieën vervuld. Hij is inderdaad de lang beloofde messias van Israël. Ik geloof in Christus Jezus."

Maar sommige van hun Joodse medeleiders schudden hun hoofd en zeggen misschien spottend: "Jullie zijn niet goed bij je hoofd; jullie geloven toch niet echt in dat sprookje? Die vent is dood, in hemelsnaam! Hij was gewoon weer zo'n nep-Messias; die hebben we eerder gezien." En zo beginnen de gelovigen en de spotters met elkaar te redetwisten. Maar luister nu hoe Paulus deze Joden die niet geloofden karakteriseert.

Handelingen 28: 25 En als zij het onderling niet eens werden, vertrokken zij, nadat Paulus één woord gesproken had,

Dus Paulus zegt: "Oké, ik zie dat het me geen goed zal doen om te blijven proberen om je te *laten* zien wat je duidelijk **niet kunt** zien." Hij vervolgt: "Laat me afsluiten door je eraan te herinneren dat dit *precies* is wat Jesaja voorspelde dat er zou gebeuren."

Welnu, de Heilige Geest sprak door Jesaja, de profeet, tot onze vaderen,

26 Zeggende: Ga tot dit volk en zeg: Horende zult gij horen, maar niet begrijpen; en ziet zult gij zien, maar niet bemerken:

27 Want het hart van dit volk is verhard, en hun oren zijn stom van gehoor, en hun ogen hebben zij gesloten; opdat zij niet zouden zien met *hun* ogen, en horen met *hun* oren, en verstaan met *hun* hart, en zich bekeren, en Ik hen zou genezen.

28 Laat het u dan bekend zijn, dat het heil van God tot de heidenen gezonden is, en *dat* zij het zullen horen.

29 En toen hij deze woorden gesproken had, gingen de Joden heen, en zij twistten onder elkaar.

Laten we nu de woorden van Jesaja analyseren. In het verleden had ik een heel simplistisch antwoord op de twee reacties op het evangelie. Ik ben er niet langer van overtuigd dat het antwoord zo eenvoudig is. Voordat ik mijn vroegere simplistische antwoord deel, moet ik een historisch feit uitleggen dat veel mensen die nieuw zijn in deze bediening of die nieuw zijn in de geboorterecht- en koninkrijkboodschap misschien niet kennen.

Dat feit is dat ruwweg 150 jaar voor de geboorte van Jezus, het Judese volk, onder hun leider, Johannes Hyrcanus, het Edomitische volk veroverde en hen de keuze gaf: bekeer je en assimileer met ons of sterf.

Onnodig te zeggen dat de meeste Edomieten ervoor kozen om deel uit te maken van de Judese gemeenschap. Ze huwden met elkaar en volgden dezelfde religie, en zo was tegen de tijd van Christus de natie van Edom opgeslokt in wat nu het Jodendom wordt genoemd.

Om dat nog eens duidelijk te maken: sinds ongeveer 150 voor Christus maakt het Edomitische volk deel uit van het Joodse volk. Dus het Joodse volk heeft sindsdien mensen gehad uit de stammen Juda, Benjamin en Levi, drie van de 12 stammen van Israël.

Maar ook onder het Joodse volk bevindt zich het volk van Edom. En wie was het volk van Edom? Zij stamden af van Esau, de tweelingbroer van Jakob-Israël. Daarom waren zij toch geen Israëlieten?

En vanaf het allereerste begin van de geboorte van deze tweeling was er een dodelijke haat van de Edomieten tegen Israël. Maar nu, al meer dan 2000 jaar, is Edom opgeslokt door de Joodse natie. Zoals ik al zei, deze assimilatie van Edom met het Jodendom is een historisch feit. Het wordt toegegeven door zowel Christelijke als Joodse geleerden.

Vroeger dacht ik dat wanneer we in het Nieuwe Testament lazen over Joden die het evangelie niet geloofden, ik terecht kon concluderen dat de reden was dat ze Edomieten waren. Jezus had immers gezegd: "Mijn schapen horen Mijn stem en volgen Mij." Dus omdat de Edomieten niet Gods schapen waren, konden ze Zijn stem niet horen en konden Edomieten geen christenen worden.

En overal waar we een Jood vinden die Christus weigert, concludeerde ik dat dat was omdat hij van de Edom-factie van het Jodendom was. Hier is waarom mijn denken daarover is veranderd. In de dagen van Jesaja was het Koninkrijk Israël al lang opgesplitst in twee afzonderlijke naties, of koninkrijken, of huizen. Er was het noordelijke, 10-stammenrijk Huis van Israël en Koninkrijk Israël. En er was het twee-stammenrijk, zuidelijke Huis van Juda en het Koninkrijk van Juda.

Jesaja was geroepen om te profeteren aan het Koninkrijk van Juda. Welnu, hier in Handelingen citeert Paulus uit Jesaja (hoofdstuk 6, verzen 9 & 10), en die passage profeteerde aan en over *welk* volk? Antwoord: Het Huis van Juda, waartoe ook de stam van Benjamin en een aantal van de Levieten behoorden.

Dus hier in Handelingen, in vers 26, waar staat "Ga naar dit volk" en in vers 27 waar staat "dit volk is vermolmd, hun oren zijn afgestompt en hun ogen zijn gesloten", past Paulus die profetie toe op deze Joden in Rome die niet geloofden.

Met andere woorden, Paulus vertelt hen niet dat ze weigeren te geloven omdat ze Edomieten zijn. Paulus vertelt hen dat ze Judahieten zijn die de profetie van Jesaja vervullen.

Overigens citeerde Jezus deze profetie in Mattheüs 13 toen Hij de menigte in gelijkenissen onderwees. Als je je het evangelie van Johannes herinnert, rond Johannes 6, vers 66, dan was Jezus bijna al zijn discipelen kwijtgeraakt; en zeker niemand zal beweren dat elk van die ongelovigen een Edomiet was.

Want toen Petrus op de Pinksterdag opstond en tot de Israëlieten predikte, ging hij in op het feit dat velen van hen tot het gepeupel behoorden dat opriep tot de kruisiging van Jezus. En toch werden ze toen in hun hart geprikt en uiteindelijk gelovig, nietwaar?

Dus het punt van dit alles is om je te waarschuwen dat je niet simplistisch moet worden zoals ik was door te concluderen dat elke Jood die niet gelooft *ergo* een Edomiet moet zijn. Het is gewoon niet zo eenvoudig. Blijf volgende week kijken voor de volgende blog die deze serie voortzet.

Gods onveranderlijke doel met Israël, deel 7

29 nov 2019

De nationale verkiezingen van Israël

We zijn bezig aan te tonen dat de boeken van het Nieuwe Testament aan Israël zijn geschreven. We hebben het boek Handelingen behandeld. Laten we verder gaan met het volgende boek, het boek Romeinen.

De apostel Petrus zei dat Paulus dingen schreef die soms moeilijk te begrijpen waren. Nou, Paulus was de geleerde onder de apostelen, en hij schreef niet alleen over een aantal zeer diepe doctrines, maar hij schreef ook zeer lange zinnen. Hier is de eerste zin in Romeinen.

Romeinen 1:1 Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, geroepen *tot* apostel, afgezonderd tot het evangelie van God,

2 (Wat Hij tevoren beloofd had door Zijn profeten in de heilige Schriften,)

3 Betreffende zijn Zoon Jezus Christus, onze Heer, die naar het vlees uit het zaad van David gemaakt is;

4 En met kracht, naar de geest der heiligheid, verklaard de Zoon van God *te zijn,* door de opstanding uit de doden:

5 Door wie wij genade en apostelschap hebben ontvangen, tot gehoorzaamheid aan het geloof onder alle volken, omwille van zijn naam:

6 Onder wie ook gij geroepenen van Jezus Christus zijt:

7 Aan allen die in Rome zijn, geliefden van God, geroepen *om* heiligen te *zijn*: Genade en vrede van God, onze Vader, en de Heer Jezus Christus.

Onze focus ligt hier op verzen 6 en 7. Paulus vertelt deze gelovigen in Rome dat zij (vers 6) ook "de geroepenen van Jezus Christus" zijn. Algemene regel voor onze studies: houd altijd je bladwijzer in het boek dat we aan het bestuderen zijn terwijl we door de Bijbel navigeren om

aanvullende verzen naar voren te brengen. Dus met je markeerstift in Romeinen ga je naar Jesaja 48.

Er worden in de Bijbel verschillende woorden en termen gebruikt wanneer God spreekt over de speciale roeping van Israël. Israël werd *geroepen*; Israël werd *uitverkoren*. Israël is Gods *speciale volk*. Dit zijn verschillende termen die allemaal de nationale *uitverkiezing* van Israël kunnen aanduiden.

Deze term "nationale verkiezing" heeft natuurlijk niets te maken met nationale verkiezing in de zin van de dag dat we allemaal gaan stemmen. Deze term verwijst naar de nationale *uitverkiezing* van Israël als Gods dienende volk. "Geroepen" is nog zo'n woord dat verwijst naar Gods verkiezing van de natie Israël. God zegt bijvoorbeeld in...

Jesaja 48:12 Hoort naar Mij, o Jakob en Israël, Mijn geroepenen; Ik *ben* het, Ik *ben* de eerste, Ik *ben* ook de laatste.

We zouden nog meer verzen tevoorschijn kunnen halen om te getuigen van het feit dat Israël het "geroepen" volk was; maar ik denk niet dat iemand het daar echt mee oneens is; het is heel duidelijk. Daarom vertelt Paulus deze gelovigen in Rome dat zij tot **de geroepenen behoren**. Met andere woorden, zij zijn Israëlieten.

Zoals ik al eerder zei, denk ik niet dat Paulus hier een groot geheim onthult. Er is hier geen sprake van een hoop retorische ophef; gewoon een simpele vaststelling van een feit. Hij wist wie ze waren. Zij wisten wie ze waren. Hij erkent het gewoon en gaat verder.

Maar in feite herhaalt hij het in het volgende vers, maar dan met een andere belangrijke term, "heilige".

In Romeinen 1, vers 7, spreekt hij hen aan als "geliefden van God, geroepen *om* heiligen *te zijn*". En als je de KJV gebruikt, zul je zien dat de woorden "zijn" cursief zijn gedrukt, wat betekent dat ze niet in het Grieks stonden, maar door de Engelse vertalers zijn ingevoegd

voor de duidelijkheid. Welnu, soms *wordt* de ware betekenis *verdoezeld door* wat zij *bedoelden* voor de duidelijkheid.

Het woord *dat* daar *genoemd wordt* is het Griekse woord G2822 kletos {klay-tos'} wat "1b1) goddelijk gekozen en aangesteld" betekent. Opnieuw wijst het naar de doctrine van de nationale uitverkiezing van Israël. In de hele Schrift zijn de enige mensen waarnaar verwezen wordt als *heiligen* Israëlieten, voor zover ik heb kunnen nagaan.

Ga naar Psalm 148, de op twee na laatste psalm, en laten we eens kijken naar vers 14 waarin al Gods heiligen worden gelijkgesteld aan de kinderen van Israël.

Psalm 148:14 Hij verhoogt ook de hoorn van <u>Zijn volk</u>, de lof van <u>al Zijn **heiligen**</u>; *ook* van <u>de kinderen Israels</u>, een volk dicht bij Hem. Looft den HEERE.

Dus in de begroeting van de brief aan de gelovigen in Rome heeft Paulus twee keer hun Israëlitische afkomst erkend. Ga naar Romeinen 7.

Romeinen 7:1 Weet gij niet, broeders, (want <u>ik spreek tot hen, die de wet kennen</u>) hoe de wet heerschappij heeft over een mens, zolang hij leeft?

Paulus zegt dat ik tot hen spreek die de wet kennen. Over welke wet heeft hij het daar? De verkeerswetten voor wagens en ossenkarren in de stad Rome? Nee, natuurlijk niet. Hij heeft het over de wet van God, wat overduidelijk blijkt uit de context van het hoofdstuk. Dat kun je zelf controleren.

Opnieuw erkent Paulus dus simpelweg dat deze mensen aan wie hij schrijft, afstammen van dezelfde mensen die zo'n 1500 jaar daarvoor aan de voet van de berg Sinaï stonden en de wet van God ontvingen via Mozes.

Er zijn andere plaatsen - talloze plaatsen - in de brief aan de Romeinen die we zouden kunnen aanvoeren als aanvullend bewijs

dat deze gelovigen voornamelijk Israëlieten waren, maar daar zien we van af. Misschien moet ik hier ooit een uitgebreide versie van maken of er misschien een boek over schrijven; zoveel is er beschikbaar. We willen ons nu richten op seculiere verslagen die nog meer licht werpen op wie deze gelovigen in Rome waren. Maar we moeten eerst de basis leggen voor de rest van dit essay.

Laten we verder gaan met de brief van Paulus aan de Korintiërs. Opnieuw vinden we het teken van hun Israëlitische identiteit in de aanhef van de brief.

1 Korintiërs 1:1 Paulus, geroepen *tot* apostel van Jezus Christus door de wil van God, en Sosthenes*, onze* broeder,

2 Aan de gemeente van God, die te Korinthe is, aan hen die geheiligd zijn in Christus Jezus, geroepen *om* heiligen te zijn,

We zien die zin meteen terug in vers 2 waar de KJ vertalers de woorden *to be hebben* ingevoegd. Nee, ze waren niet geroepen om heiligen te **zijn**; ze waren al heiligen. Als deze uitspraak verwarrend klinkt, dan komt dat omdat we de betekenis van het woord "heilige" in de Bijbel verkeerd begrijpen.

Deze gelovigen in Korinthe behoorden over het algemeen tot de mensen die afstamden van het oude Israël. Laten we nu eens dieper kijken naar de meer volledige betekenis van het Griekse woord dat hier vertaald is met "heiligen". En om de vraag te beantwoorden: wie zijn de heiligen van God?

Het Griekse woord is G40 hagios {hag'-ee-os} en Strong's lexicon is heel eenvoudig. Het definieert het eenvoudig als "1) meest heilige ding, een heilige". Dat zegt ons niet veel, toch? Maar als we kijken naar de ongeveer 100 keer dat het woord *heilige* wordt gebruikt in het Oude Testament, dan zien we dat het uitsluitend van toepassing is op Israël. De enige uitzonderingen zijn één of twee keer in Job en één keer in Daniël 8, vers 13, waar het lijkt te verwijzen naar een engel. Verder werden alleen Israëlieten "heiligen" genoemd.

De betekenis die veel mensen aan het woord *heiligen geven* is in feite een van de betekenissen, zoals gegeven voor het Hebreeuwse woord H2623 chaciyd {khaw-seed'} dat "1) trouw, vriendelijk, godvruchtig, heilig, heilige, vroom 1a) vriendelijk 1b) vroom, godvruchtig 1c) trouw" betekent.

Maar nu wijs ik je erop dat Israël door de Bijbel heen, vaker wel dan niet, allesbehalve trouw, godvruchtig en vroom is geweest. Ze zijn ontrouw, goddeloos en grote zondaars geweest, nietwaar?

Dus het idee dat *heiligen* noodzakelijkerwijs en altijd iemand betekent, of een aantal mensen, die vroom en godvruchtig zijn, is gewoon niet waar. Maar een ander Hebreeuws woord voor heilige is H6944 qodesh {ko'-desh} en het heeft de betekenis van apartheid, heiligheid en afgescheidenheid.

Met andere woorden, het verwijst naar Israël als een volk *dat apart gezet* en afgezonderd is voor Gods speciale doel. Het betekent niet noodzakelijkerwijs dat ze allemaal altijd een vroom en godvruchtig volk zijn.

Maar omdat God Israël apart riep en verbonden met hen sloot, heiligde Hij hen; Hij zonderde hen af voor een speciaal doel en *daarom worden ze* in het hele Oude Testament *heiligen genoemd*. En vergeet niet dat Gods plan en doel met Israël onveranderlijk is.

God *was* inderdaad vaak boos op Israël. In de huwelijksmetafoor scheidde Hij van het noordelijke huis van Israël met tien stammen in de 8th eeuw voor Christus en gooide Hij haar uit Zijn huis, het Beloofde Land. Hij deed dat door de Assyriërs te laten komen en hen met miljoenen te laten deporteren. Ze keerden nooit terug. Maar zoals Paulus retorisch vroeg in

Romeinen 11:1 Ik zeg dan: Heeft God zijn volk **verstoten**? God verhoede...

Maar God verstrooide Israël wel over de volken, of we zouden kunnen zeggen dat Hij hen verstrooide onder de heidenen, wat in dit geval

niet-Israëlieten betekent. En wat was Gods doel met het verspreiden van Israël? Ik kan op zijn minst vier redenen bedenken.

1. Het was duidelijk een disciplinaire straf voor haar ontrouw.

2. Israël als voorbeeld gebruiken (negatief en positief)

3. Om Zijn soevereiniteit te demonstreren - Zijn volledige controle over alle dingen.

4. Om alle volken binnen te brengen. Met andere woorden, door Israël te verstrooien onder de niet-Hebreeuwse volkeren, zou ook hen het evangelie gebracht worden en uiteindelijk zouden allen tot Christus gebracht worden. Na 2000 jaar is het nog steeds een werk in uitvoering.

Maar de eerste stap was dat Paulus en de andere discipelen het goede nieuws naar Israël brachten. Dus als Paulus de gelovigen in Korinthe, Griekenland, aanspreekt als *heiligen*, erkent hij hen als Israëlitische medebroeders. Dit woord *heiligen* komt in bijna elk boek voor, van Handelingen tot Openbaring, en dat is op zich al een bewijs dat het hele Nieuwe Testament is geschreven en gericht aan Israël.

Tenzij ik er een gemist heb, vond ik het woord niet in de brief aan de Galaten, maar dat boek is een speciaal geval dat we later zullen bespreken, als de Heer het wil. Er zijn genoeg andere bewijzen in dat boek. Maar nu vinden we in 1 Korintiërs 5 nog een aanwijzing dat de Korintiërs Israëlieten zijn.

1 Korintiërs 5: 7 Zuivert dan de oude zuurdesem uit, opdat gij een nieuwe klomp zijt, gelijk gij ongezuurd zijt. Want ook Christus, ons pascha, is voor ons geofferd:

Hier zien we dat er wordt verwezen naar het Hebreeuwse Pesachfeest. Als deze Korinthiërs een stel niet-Israëlitische heidenen waren, zouden ze geen idee hebben waar deze gekke Paulus het over heeft.

"Waar heeft hij het over? ...een pascha offer? Wat is dat?" Maar natuurlijk wisten ze het. Het is alleen maar logisch als we inzien dat Paulus zich richt tot het verstrooide Israël. We slaan het boek Galaten nu even over en gaan verder met Efeziërs.

De stad Efeze ligt in Klein-Azië, dat in de tijd van het Nieuwe Testament vaak gewoon Azië werd genoemd. Het is het huidige Turkije. Aangenomen wordt dat Paulus deze brief schreef tijdens zijn twee jaar huisarrest in Rome, rond 60-62 na Christus. Er is een duidelijke tip in het allereerste vers.

Efeziërs 1:1 Paulus, een apostel van Jezus Christus, door de wil van God, aan de **heiligen** die te Efeze zijn, en aan de gelovigen in Christus Jezus:

Ik heb dit al eerder gezegd, dat het evangelie openstaat voor iedereen. Omdat elk ras en elke stam en elk volk uiteindelijk onder de heerschappij van Jezus Christus zal komen. De heerlijkheid van God zal de hele aarde vullen. (Habakkuk 2:14)

Deze aanhef van Paulus geeft bewijs dat er meer dan alleen fysieke afstammelingen van Israël onder de gemeente in Efeze waren, want er staat: "aan de heiligen" - dat is Israël - **en** "aan de gelovigen in Christus Jezus". Dat zijn de niet-Israëlitische gelovigen. De Israëlieten zouden natuurlijk in die groep worden opgenomen.

Zij waren ook "de gelovigen", maar de niet-Israëlitische gelovigen konden niet worden opgenomen in de groep die "heiligen" werd genoemd. Maar ze maakten wel deel uit van "de gelovigen", ze waren gelovigen in het geloof van Christus, en daarom zouden ze op die manier worden aangesproken, zie je dat? We gaan verder...

Efeziërs 1:4 Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde:

5 Die ons verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, tot Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil,

Zoals we hierboven zien, bespreekt Paulus deze Efeziërs als zijnde voorbestemd tot aanneming tot zonen van God door het offer van Jezus. *Wie* is er voorbestemd en uitverkoren om als kinderen van God te dienen vóór de grondlegging van de wereld?

Bovendien, wat betreft de "adoptie", letterlijk de "zoon-plaatsing," wiens voorrecht was dat? Het behoorde toe aan Israël, volgens Paulus.

Romeinen 9:4 Die Israëlieten zijn, aan wie de **aanneming** *behoort*, en de heerlijkheid, en de verbonden, en het geven der wet, en de dienst *van God*, en de beloften;

Laten we vervolgens deze passage bekijken:

Efeziërs 2:11 Gedenk dan, dat gij vroeger heidenen in het vlees waart, die onbesnedenen genoemd worden door hetgeen de besnijdenis in het vlees genoemd wordt, door handen gemaakt;

12 Dat gij toen zonder Christus waart, vreemdelingen zijnde uit het gemenebest Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld:

13 Maar nu in Christus Jezus zijt gij, die soms veraf waart, nabij geworden door het bloed van Christus.

14 Want Hij is onze vrede, die beide één heeft gemaakt en de tussenmuur *tussen ons* heeft afgebroken;

15 De vijandschap, *ja,* de wet der geboden, in verordeningen *vervat,* in Zijn vlees afgeschaft hebbende, om uit Zichzelf uit twee mensen één nieuwe mens te maken, die *alzo* vrede maakt;

16 En opdat Hij beiden in één lichaam met God zou verzoenen door het kruis, en daardoor de vijandschap gedood hebbende:

17 En hij kwam en predikte vrede aan u, die veraf was, en aan hen die nabij waren.

18 Want door Hem hebben wij beiden door één Geest toegang tot de Vader.

19 Gij nu zijt geen vreemdelingen en vreemdelingen meer, maar medeburgers met de **heiligen** en behoort tot het huisgezin van God;

Paulus spreekt deze gelovigen in Efeze aan als vreemdelingen *uit* het koninkrijk Israël (vers 12). Je raakt niet *van* iets vervreemd tenzij je er ooit deel van uitmaakte.

Ze worden ook beschreven als "ver weg" (vers 13) - een verwijzing naar zowel geografie als spiritualiteit. Ze waren ver weg vanwege hun fysieke gevangenschap en verspreiding onder de naties. En ze waren geestelijk ver weg vanwege hun nationale zonden, maar nu zijn ze door Christus teruggebracht als medeburgers met de heiligen en tot het huisgezin van God. (vers 19).

Alleen Israël was het gezin van God. Ze was getrouwd met God, weet je nog? God de man, Israël de vrouw. Ze hadden veel kinderen. Efraïm was er daar één van. Efraïm was de leidende stam van het huis Israël. God had Efraïm "mijn eerstgeborene" genoemd (Jeremia 31:9). Dat is het gezin van God.

Verder naar de brief aan de Filippenzen. In hoofdstuk 1, vers 1, verwijst Paulus in de aanhef opnieuw naar de gelovigen als *heiligen*.

Filippenzen 1:1 Paulus en Timotheus, dienaren van Jezus Christus, aan alle **heiligen** in Christus Jezus, die te Filippi zijn, met de bisschoppen en diakenen:

Het is dus duidelijk dat deze brief is gericht aan het "apart gezette volk", het volk dat was afgescheiden van alle andere mensen om een speciaal dienend volk voor God te zijn.

Ga nu naar hoofdstuk 4, het slot van deze brief, en opnieuw vinden we de heiligen.

Filippenzen 4: 21 Groet elke heilige in Christus Jezus. De broeders die bij mij zijn, groeten u.

22 Alle heiligen groeten u, vooral zij die tot het huisgezin van Caesar behoren.

De brieven van Paulus aan de Filippenzen, de Efeziërs, de Kolossenzen en Philemon worden zijn gevangenisbrieven genoemd omdat ze allemaal zijn geschreven toen Paulus een gevangene van de Romeinen was. Eigenlijk was het twee jaar huisarrest.

Handelingen 28: 16 En toen wij te Rome kwamen, leverde de centurio de gevangenen over aan de overste van de wacht; maar Paulus moest alleen blijven met een soldaat die hem onderhield. ...

30 En Paulus woonde twee volle jaren in zijn eigen huurhuis en ontving allen die tot hem kwamen,

31 Predikende het koninkrijk Gods, en onderwijzende de dingen, die den Heere Jezus Christus betreffen, met alle vertrouwen, niemand verbiedende hem.

Vind je het niet een beetje vreemd dat Paulus als gevangene van de Romeinen een huis mag huren en allerlei mensen naar zijn huis mag laten komen om les te geven, terwijl hij maar één Romeinse soldaat heeft om hem te bewaken? Dit is het angstaanjagende Romeinse rijk dat al erg vijandig stond tegenover christenen, en toch lijken ze niet al te hard te zijn voor de oude Paulus, tenminste niet op dit moment.

De reden daarvoor zullen we later in deze blogserie zien, maar voordat ik nu afsluit, wil ik deze passage in Filippenzen 4 nog een keer voorlezen, zodat je het in gedachten hebt voor onze verdere studie.

Filippenzen 4: 21 Groet elke **heilige** in Christus Jezus. De broeders die bij mij zijn, groeten u.

22 Alle **heiligen** groeten u, vooral zij die tot het huisgezin van Caesar behoren.

23 De genade van onze Heer Jezus Christus *zij* met u allen. Amen. <Aan *de* Filippenzen geschreven vanuit Rome, door Epaphroditus.>

Merk ten eerste op dat Paulus omringd is door gelovigen, want in vers 22 geeft hij "de hartelijke groeten" door van alle heiligen. En hij noemt speciaal die van *Caesars huisgezin*. ... Caesars huisgezin!? Hoe komt dat? Blijf kijken; het zal prominent aanwezig zijn in onze komende studies.

Zie hier aan het einde van vers 23 dat Paulus een secretaris gebruikte. Paulus dicteerde de brief, maar hij werd geschreven door Epaphroditus. En in de brief aan de Romeinen werd het eigenlijk overgeschreven door een man genaamd Tertius. (Romeinen 16:22)

De meeste Christenen weten dat Lucas de reisgenoot van Paulus was. Hij was duidelijk niet bij hem in Rome tijdens zijn gevangenschap, maar hij was wel bij hem op veel van zijn zendingsreizen.

Er is bewijs dat het idee ondersteunt dat net zoals Paulus secretarissen gebruikte om deze brieven te schrijven, zo werden ook het boek Handelingen en het evangelie van Lucas mogelijk door Paulus gegeven en deed Lucas het eigenlijke schrijven. Verder geloof ik dat Marcus eigenlijk de schrijver van de apostel Petrus was.

Dus in plaats van Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes zouden we kunnen zeggen dat de vier evangeliën van Matteüs, Petrus, Paulus en Johannes waren. Ik zal daar nu niet verder op ingaan, dus je kunt het voorlopig op een plank in je hoofd wegstoppen. Daarmee breken we tot volgende week.

Gods onveranderlijke doel met Israël, deel 8

6 Dec 2019

De apostelen gingen gehoorzaam naar de verloren schapen van

Israël

We zijn door de boeken van het Nieuwe Testament gegaan, te beginnen bij Handelingen, met het doel om te laten zien dat elk boek in de eerste plaats aan Israëlieten was gericht.

Daarmee laten we zien dat Gods doel met Israël in het Nieuwe Testament niet veranderde alleen omdat de Joodse natie Hem afwees. We laten zien dat alle apostelen de opdracht van Christus vervulden om naar de verloren schapen van het huis Israël te gaan en zo discipelen te maken van *alle* volken.

Maar om dat te doen, gingen ze eerst naar Israël. Ze gingen om de leraren te onderwijzen. Om hen te onderwijzen die op hun beurt verder zouden gaan en de naties zouden onderwijzen. Zo vinden we in elke zendbrief bewijzen en aanwijzingen die aantonen dat elke brief gericht was aan de verloren schapen - van het Griekse woord dat "de weggestotenen, de gescheidenen en gestraften" betekent - de verloren schapen van het huis Israël.

We zijn nu aangekomen bij de brief van Paulus aan de Kolossenzen. De aanhef in vers 2 is inmiddels een publiek geheim voor ons vanwege het gebruik van het woord *heiligen.* Maar meer dan dat, laten we eens kijken naar

Kolossenzen 1:12 De Vader zij dank, die ons geschikt gemaakt heeft om deel te hebben aan de erfenis der heiligen in het licht:

Een studie van de Schriftteksten zal aantonen dat God Israëls erfenis was en Israël Gods erfenis. Kijk bijvoorbeeld eens naar Psalm 33.

Psalm 33:12 Welgelukzalig *is* het volk, welks God de HEERE *is*, *en* het volk, *dat* Hij tot Zijn erfdeel verkoren heeft.

Paulus vertelt deze Kolossenzen dat zij deel hebben aan die erfenis; zij moeten dus Israëlieten zijn. Een andere aanwijzing dat Paulus zich bewust richtte tot de verloren schapen van Israël blijkt uit het volgende:

Kolossenzen 3:12 Trek dan aan, als uitverkorenen van God, heilig en geliefd, goedertierenheid, nederigheid van geest, zachtmoedigheid, lankmoedigheid;

Dat woord "uitverkoren" is de sleutel. Het is de doctrine van een natie die *verkozen* of uitverkoren is door God. Het is een nationale verkiezing. Het is van toepassing op de natie Israël. Want zoals het staat in...

Jesaja 45:4 Om Jakob, mijn knecht, en Israël, mijn uitverkorene...

Paulus zegt: Jullie Kolossenzen zijn de uitverkorenen van God. Het is duidelijk dat hij verwijst naar het feit dat zij Israëlieten zijn. Verder naar 1 Tessalonicenzen.

1 Tessalonicenzen 1:4 Wetende, geliefde broeders, uw verkiezing van God.

De King James Version is daar een beetje onhandig in; het betekent niet dat *wij* God hebben gekozen of uitverkoren. Vandaag de dag zouden we het beter vertaald hebben als "jullie uitverkiezing door God". Het gaat over God die Israël kiest, niet Israël die God kiest. Dus nogmaals, dit is een duidelijk bewijs dat deze christelijke gelovigen in Thessalonica deel uitmaakten van het verstrooide Israël.

Nu naar 1 Timoteüs. Timoteüs was Paulus zeer dierbaar. Hij was de zoon van een Judese moeder die Eunice heette en een Griekse vader. De kans is groot dat zijn vader lid was van het verloren Israël. Deze persoonlijke brief aan Timoteüs was dus duidelijk voor een

Israëliet of op zijn minst een half-Israëliet, als zijn Griekse vader toevallig niet tot de verloren schapen behoorde, maar ik denk dat hij dat wel was. ...Vervolgens de brief van Paulus aan Titus.

Titus 2:14 Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, om ons te verlossen van alle ongerechtigheid, en om Zichzelf te reinigen tot een bijzonder volk, dat goede werken doet.

De uitdrukking "eigen volk" wordt alleen gebruikt voor Israël. Exodus 19, Deuteronomium 14, Deuteronomium 26. Het is natuurlijk een andere manier om te zeggen "uitverkoren volk". De definitie van het Griekse woord voor eigenaardig is deze: G4041 "{per-ee-oo'-see-os} een volk dat door God uit de andere volken is uitgekozen voor zijn eigen bezit."

Wat we hier aan het doen zijn is echt niet zo moeilijk te begrijpen, toch? Het is gewoon een kwestie van dat donkere gordijn van moderne kerkblindheid van onze ogen halen. Als je het eenmaal ziet, is het zo helder als glas.

Paulus schreef ook een hele korte brief aan een man met de naam Philemon. Volgens Dr. E.W. Bullinger in zijn *Companion Bible* woonde Philemon in de buurt van Colosse. Vers 2 vertelt ons dat een kerk in zijn huis samenkwam. Het is dus heel goed denkbaar dat de brief aan de Kolossenzen een brief was aan de hele kerk die in het huis van Philemon samenkwam. Als dat zo is, dan hebben we al laten zien dat de brief aan Israël was gericht.

Daarna volgt de brief aan de Hebreeën. Heb je vragen aan wie die gericht is? Daarna komt de brief van Jakobus. Er waren verschillende mannen met de naam Jakobus in het Nieuwe Testament, de meest prominente was Jakobus, de broer van Johannes en samen met Petrus deel van de binnenste cirkel van Jezus. Hij wordt meestal Jakobus de Meerdere of Jakobus de Oudere genoemd.

De andere meest prominente is Jakobus, die Paulus "de broer van de Heer" noemt, die hoofd van de kerk in Jeruzalem was, die Paulus een

steunpilaar van de kerk noemde. Dit is de Jakobus die deze brief schreef.

Dit wordt een van de algemene brieven genoemd omdat het bedoeld was om verspreid te worden onder een aantal kerken in een groot geografisch gebied. Kijk daarom in de aanhef en we ontdekken aan wie Jakobus schreef.

Jakobus 1:1 Jakobus, een dienaar van God en van de Here Jezus Christus, aan de twaalf stammen die in het buitenland verspreid zijn, groet.

Ik zou opnieuw willen vragen: Zijn er vragen? Maar als ik in hemelsnaam mijn ergernis mag uiten over de manier waarop studiebijbelnotities en commentaren dit vers behandelen, dan zijn ze er misschien wel in geslaagd om de gedachten van gelovigen te vertroebelen met allerlei onzin.

Ik bedoel, is het niet volkomen duidelijk aan wie Jakobus schrijft? Hij schrijft aan afstammelingen van de twaalf stammen van Israël: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Dan, Issachar, Zebulon, Nafthali, Aser, Gad, Jozef en Benjamin. In de tijd van Christus waren de Joden - de Edomieten buiten beschouwing gelaten - van welke stam of stammen? Juda, Benjamin en Levi.

Maar toch richtte Jakobus zich tot alle twaalf stammen, nietwaar? Kijk eens naar deze opmerking uit een populaire studiebijbel. "Het was gericht aan de twaalf stammen die in het buitenland verspreid waren. Dit waren Joodse christenen..." Stop daar! Wacht eens even! Pardon?

Het woord "Jood, Joods" enz. zijn afgeleid van het woord "Juda". Wat hij dus zegt is dat afstammelingen van Ruben, Simeon, Dan, Jozef, enz. allemaal afstammelingen van Juda zijn. Wat een idiotie! Wat een dubbelzinnigheid! Is het een wonder dat mensen in de war zijn? De schrijver van de notitie gaat verder met te zeggen:

"Als we de christelijke kerk begrijpen als de nieuwtestamentische opvolger van Gods uitverkoren volk uit het Oude Testament, ...

Nou, zie je, daarin ligt een probleem en daarin ligt nog meer verwarring. Het wordt "Vervangingstheologie" genoemd. Deze onderwijst dat de kerk Israël heeft vervangen. Daarbij leert vervangingstheologie dat God zijn doel met Israël heeft moeten veranderen omdat de Joden Christus hebben afgewezen.

Zie je wat er gebeurt als je Jood met Israël verwart? Als ze het onderscheid tussen de Huizen van Israël en Juda zouden begrijpen, zouden ze hen niet allemaal Joden noemen en zouden ze niet de grove fout maken te denken dat God zijn Plan moest veranderen.*

Nee, Gods doel met Israël is onveranderlijk. De Joden als natie verwierpen Christus. Toch werden veel individuele Joden of Judahieten christenen en miljoenen anderen van het verloren Israël aanvaardden Christus dankzij het werk van de apostelen en andere discipelen. Verder naar 1 Petrus 1:1.

1 Petrus 1:1 Petrus, apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen die verspreid zijn in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië,

Kaart van Klein-Azië in de Romeinse tijd

Dit is hetzelfde algemene gebied waar Paulus doorheen was gegaan op zijn zendingsreizen, maar Petrus richt zich meer op wat het moderne Noord-Turkije is, terwijl het werk van Paulus meer in het midden, zuiden en westen van Turkije lijkt te zijn geweest, of KleinAzië, zoals het vroeger werd genoemd. Let op het woord *verstrooid*. Het komt van het Griekse G1290 diaspora {dee-as-por-ah'}.

Daar komt ons woord dispersie vandaan. Kijk eens naar deze twee definities uit mijn BibleWorks software. 1) een verstrooiing, verspreiding 1a) van Israëlieten die verstrooid zijn onder vreemde volken 1b) van christenen die verstrooid zijn onder de heidenen

Ik zeg je dat de twee hetzelfde zeggen. Het beleg van Jeruzalem door de Romeinse generaal Titus was nog enkele jaren verwijderd, dus dit kan onmogelijk verwijzen naar de verspreiding van de Joden.

Net als Paulus bracht Petrus het goede nieuws aan de verloren schapen van het huis Israël. Hij wist dat veel van deze "vreemdelingen" of "vreemdelingen uit het gemenebest Israël" nu in die gebieden van Noord-Turkije woonden.

En toch, luister nog eens naar de aantekening in deze studiebijbel. Bij deze zin, "verstrooide vreemdelingen", staat de opmerking: "Gods volk leeft in deze wereld, maar hun burgerschap is in de hemel." Hoewel er een kern van waarheid in die uitspraak zit, leidt het de waarheid over de identiteit van degenen aan wie Petrus schreef af en verdoezelt deze.

1 Petrus 1:2 Uitverkoren naar de voorkennis van God, de Vader, door de heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenging met het bloed van Jezus Christus: Genade zij u en vrede zij u vermenigvuldigd.

"Uitverkoren" is opnieuw een duidelijke verwijzing naar Israël. Hoofdstuk 2, verzen 9 & 10 zijn onmiskenbare verwijzingen naar

Israël. Maar veel christenen zijn tegenwoordig zo onbekend met het Oude Testament, dat ze dit gemakkelijk over het hoofd zouden zien. Er staat:

1 Petrus 2: 9 Maar gij *zijt* een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een bijzonder volk ...

Dat zijn allemaal zinnen die in de Pentateuch werden gebruikt om Israël te beschrijven en geen ander volk. (Bijvoorbeeld Exodus 19:5, 6.)

1 Petrus 2: 10 Die vroeger geen volk *waren*, maar nu het volk van God zijn; die de barmhartigheid niet verkregen hebben, maar nu de barmhartigheid verkregen hebben.

Dat is een citaat uit Hosea 1:10 dat Petrus op deze mensen toepast. Toen ze uit Gods huis verstoten en gescheiden waren, waren ze niet langer een volk; ze waren verstrooid onder vele andere volken. Nu Christus is gekomen en hen heeft verlost, zijn ze weer het volk van God!

We gaan nu naar de brieven van Johannes. Over 1 Johannes zegt *Halley's Bijbelhandboek* het volgende: "Vanaf het begin is het erkend als een circulaire van de apostel Johannes aan de kerken rond Efeze...Volgens een lange traditie, ...na de verwoesting van Jeruzalem, [vestigde Johannes] zich in Efeze, dat tegen het einde van de apostolische generatie het geografische en numerieke centrum van de christelijke bevolking was geworden."

Als dit dan geschreven is aan Johannes' thuisgemeente Efeziërs, zoals veel schriftgeleerden denken, dan weten we al uit Paulus' brief aan de Efeziërs dat zij duidelijk Israëlieten waren.

We zullen de volgende keer verder gaan met meer bewijs voor Gods onveranderlijke doel met Zijn volk Israël, door te laten zien hoe het hele Nieuwe Testament aan Israëlieten is geschreven.

* Voor een uitgebreide studie over de verschillen tussen Israël en Juda, zie mijn lezingenreeks *Het Koninkrijk van God*, in het bijzonder de lezingen 10 tot en met 13.

Gods onveranderlijke doel met Israël, deel 9-Conclusie

13 feb 2020

De band tussen de Britse koninklijke familie en de apostel Paulus

Voordat we naar het boek Openbaring gaan, wil ik nu een belangrijke en belangrijke omweg maken, want als we wat extra informatie meenemen, zal je begrip van de tijd van de apostelen enorm toenemen.

Je weet dat er bepaalde gedeelten van de Bijbel zijn die de meeste mensen saai vinden. Die gedeelten in Numeri en Kronieken bijvoorbeeld, waar alle "verwekkingen" worden opgesomd - je weet wat ik bedoel.

Nou, ik denk dat de meesten van ons Romeinen 16 ook wel eens hebben overgeslagen. Waarom? Omdat het Paulus' lange lijst van "doe de groeten aan deze en gene voor mij" bevat. En we weten vrijwel niets over deze personen, dus we slaan deze verzen meestal over. Nou, laat me er een paar onder je aandacht brengen.

Romeinen 16:3 Groet **Priscilla en Aquila**, mijn helpers in Christus Jezus...

7 **Groet Andronicus en Junia, mijn bloedverwanten...**

En dan is er in vers 13 een man met de naam Rufus.

13 Groet **Rufus**, uitverkoren in de Heer, **en zijn moeder en de mijne**.

Wie waren deze mensen? Andronicus, Rufus, etc.? De Bijbel noemt maar heel weinig van hen meer dan één keer. Priscilla en Aquila worden zes keer genoemd. Maar zij zijn de uitzondering. Om meer te weten te komen over sommige van deze mensen, moeten we ons wenden tot seculiere verslagen.

Er is een schat aan informatie over veel van de vroege discipelen in buitenbijbelse bronnen. De gemeente in Rome aan wie Paulus zijn brief richtte is echt een fascinerende studie, maar om Paulus' omstandigheden te begrijpen toen hij aan hen schreef en later in Rome onder huisarrest stond, moeten we ongeveer 20 jaar terug in de tijd, naar de jaren direct na de kruisiging.

We moeten het verhaal oppakken met Jozef van Arimathea. Wie *was* deze man? We hebben het al eerder over hem gehad in onze studies. In mijn lezing genaamd *Feed My Sheep*, [zie CD #s 509, 510 op pagina 7 van het Master Order Form] waar Petrus toegang kreeg tot het proces van Jezus, speculeerde ik dat het Jozef van Arimathea was die aan de touwtjes trok om Petrus toegelaten te krijgen.

Jozef van Arimathea was de jongere broer van de vader van de Maagd Maria. Daarom was hij haar oom en de oudoom van Jezus. Jozef, de echtgenoot van Maria, stierf toen Jezus nog jong was en volgens de Hebreeuwse wet was de man die de naaste familie was verantwoordelijk voor het welzijn van de overlevenden. Maria en Jezus stonden dus onder de wettelijke voogdij van Jozef van Arimathea.

Deze man was buitengewoon rijk. Hij was een hoge ambtenaar van het Romeinse Rijk, de minister van Mijnen. Maar dat betekende niet dat hij leefde van een salaris van de federale overheid. Joseph *bezat* de mijnen, tinmijnen in Cornwall, Engeland - dat toen natuurlijk nog geen Engeland heette.

Hij had ook andere mijnen. En hij had ook scheepvaartbelangen. De militaire macht van Rome was sterk afhankelijk van tin en daarom heb ik Joseph de Lockheed of Northrup-Grumman genoemd, de grote defensieaannemer van zijn tijd.

De Schrift vertelt ons heel weinig over Jozef. Alleen dat hij een discipel van onze Heer was, dat hij uit Arimathea kwam, dat op de berg Efraïm lag, dat hij rijk was, dat hij een eerbare raadsman was, dat hij

vrijmoedig naar Pilatus ging voor het lichaam van Jezus, en niet veel meer.

En daarom wil ik wat fragmenten met jullie delen uit een heel spannend boek, genaamd *The Drama of the Lost Disciples*, van George Jowett. Ik heb het vele jaren geleden gelezen en was erdoor geboeid. Onlangs heb ik het herlezen en opnieuw was ik er erg door ontroerd. Als je een beetje zoekt, kun je het gratis online downloaden.

Het vermeldt oude kerkhistorische bronnen die stellen dat veel Christenen Judea ontvluchtten in het jaar 36 na Christus, en dat "in dat jaar de genoemde groep werd blootgesteld aan de zee in een schip zonder zeilen of roeispanen. Het schip dreef uiteindelijk naar Marseille en zij werden gered. Vanuit Marseille gingen Jozef en zijn gezelschap naar Brittannië en nadat ze daar het Evangelie hadden verkondigd, stierven ze."

Jozef was namelijk een eerbare raadsheer, wat een verwijzing was naar zijn lidmaatschap van het Sanhedrin, het heersende Joodse orgaan in Judea. Hij verzette zich natuurlijk tegen de acties tegen Jezus, maar ondanks zijn rijkdom en macht maakten de Joden die Christus haatten het leven van de christenen extreem moeilijk. Zoals we weten uit het leven van Saulus-Paulus, waren ze volgelingen van De Weg aan het doden. Van p. 33:

"De verdrijving van Jozef en zijn metgezellen in een boot zonder roeispaan zonder zeilen zou in overeenstemming zijn met het kwaadaardige plan van het Sanhedrin. Zij durfden hem niet openlijk te vernietigen en bedachten in plaats daarvan een achterliggende methode in de hoop dat hun ingenieuze verraad Jozef en zijn metgezellen uiteindelijk in een waterig graf zou doen belanden.

Ze realiseerden zich niet dat, door deze subtiele daad om zichzelf te ontdoen van de voortreffelijke kampioen van Christus, hun hoop op vernietiging omzeild zou worden door een daad van de voorzienigheid. Hun verraad maakte het voor de vergeten Vaders van

het Christendom mogelijk om samen te komen in een nieuw land waar ze niet lastig gevallen zouden worden."

Er was dus een groep discipelen met Jozef in de boot. Wie waren dat? Ik citeer opnieuw uit *Het Drama van de Verloren Discipelen,* dat ik voortaan gewoon *Het Drama zal noemen.*

"Het is verbazingwekkend hoe nonchalant de verslagen met deze belangrijke zaak omgaan. Verschillende bestaande geschriften zijn het er over eens ... dat Maria Magdalena, Martha, de dienstmaagd Marcella, Lazarus, die door Jezus uit de dood werd opgewekt, en Maximin, de man wiens gezichtsvermogen door Jezus werd hersteld, tot de opvarenden van het schip van de schipbreukeling werden gerekend.

"...In andere verslagen staat dat Filippus en Jakobus Jozef vergezelden. Anderen melden dat Maria, de vrouw van Cleopas, en Maria, de moeder van Jezus, in de boot zaten. Dat er op dat moment velen samenkwamen blijkt duidelijk uit de manier waarop de verschillende namen in de vroege Gallische kerkregisters voorkomen."

Filippus de apostel was een belangrijke speler in de regio Zuid-Gallië, het huidige Frankrijk, en hij was het die Jozef wijdde als apostel voor Brittannië. Over Gallië gesproken, de oude schrijvers beweren dat de brief van Paulus aan de Galaten was gericht aan de inwoners van Gallië, niet aan de kleine kolonie Galliërs in Klein-Azië. Ongeacht welk gebied het was, de inwoners waren van het verloren Israël.

Jozef bleef niet lang in Gallië. "Een Britse Druïdische delegatie van bisschoppen arriveerde in Marseille om hem te begroeten en om Jozef enthousiast uit te nodigen, hem aansporend om met hen terug te keren naar Brittannië en daar het Christus Evangelie te onderwijzen. Deze grootmoedige uitnodiging werd uitgebreid door de Druïdische afgezanten van de Britse prins Arviragus, die Jozef land, een veilige haven en bescherming tegen Romeinse aanvallen aanboden.

Arviragus was prins van de edele Silures van Brittannië, in het hertogdom Cornwall. Hij was de zoon van koning Cunobelinus en neef van de beroemde Britse strijder-patriot Caradoc, die de Romeinen Caractacus noemden. Samen vertegenwoordigden zij de Koninklijke Silurische dynastie, het machtigste krijgersrijk in Brittannië, waarvan de Tudor-koningen en -koninginnen van Engeland hun afkomst hadden.....

Joseph en Arviragus kenden elkaar al lang voor de uitnodiging; we kunnen dus goed geloven dat hij veel invloedrijke vrienden in het zuiden van Groot-Brittannië had verworven in de jaren dat hij zijn mijnbouwbelangen in Cornwall en Devon beheerde.

"In de tradities van Cornwall, Devon, Somerset, Wiltshire en Wales is altijd geloofd en beweerd dat Jezus als jongen zijn oom naar Brittannië vergezelde op tenminste één van zijn vele zeereizen; later, als jonge man. Tijdens die stille jaren voorafgaand aan zijn bediening wordt beweerd dat Jezus, nadat hij India had verlaten, naar Brittannië reisde en daar een retraite stichtte en een altaar van riet bouwde voor de glorie van God".

Dus vestigden Joseph en zijn twaalf metgezellen zich op bijna 2000 hectare land dat Arviragus hen voor altijd had gegeven. Dit land lag op het Eiland van Avalon bij Glastonbury. Ze onderwezen het goede nieuws van de Messias en het werd meteen goed ontvangen.

"De Druïdische Aartsbisschoppen erkenden dat de oude orde vervuld was volgens de profetie, en met de komst van Christus en Zijn verzoening was de nieuwe bedeling aangebroken. In dit licht van inzicht marcheerden Druïden en Judeeïsche Apostelen samen voorwaarts, stevig verbonden in de naam van Christus. Het werd nooit ontsierd door de vervolging, het bloedvergieten en het martelaarschap die gepaard gingen met de leer van het Christus Evangelie in Rome."

Na het beschrijven van de omstandigheden van vervolging en martelaarschap voor Christenen in Rome, vervolgt Mr:

"Dat waren de omstandigheden die in Rome heersten ten tijde van ons verhaal, maar onbewust begon het tij zich tegen de Romeinen te keren met het huwelijk van Arviragus, de christelijke koning, met Venus Julia, dochter van keizer Claudius, in 45 na Christus.

Venus, in de Britse geschriften bekend als Venissa, was door Jozef bekeerd nadat ze met haar man in Brittannië was aangekomen. Sinds zijn terugkeer uit Brittannië woonde Aulus Plautius in Rome met zijn vrouw Pomponia Graecina, de zus van Caractacus (de Britse strijderpatriot Caradoc), en zij worden een christelijke familie genoemd.

Plautius, met zijn positie als edelman van grote rijkdom en Pomponia, met haar schittering en gouden schoonheid en als leider van de Romeinse samenleving, zouden zeker aanzienlijke invloed uitoefenen.

"Nu zou de belangrijkste en verreweg de meest buitengewone gebeurtenis plaatsvinden die uiteindelijk het tij zou doen keren ten gunste van de christelijke zaak in Rome.

"Hoe vreemd het ook lijkt, deze ongelooflijke situatie werd gecreëerd door de keizer zelf, de man die met zijn Edict had gezworen het christendom uit te roeien. Het is waarschijnlijk het meest verbazingwekkende incident in de christelijke geschiedenis, dat laat zien hoe God zelfs Zijn bitterste vijanden kan gebruiken om Zijn goddelijke doel uit te werken."

Dit "meest verbazingwekkende incident" is een lang verhaal, veel te lang om hier te vertellen. Het gaat over de poging van het Romeinse Rijk om het pas gekerstende Brittannië te veroveren, en hoe daarbij sommigen van de Koninklijke Britse familie werden uitgehuwelijkt aan de familie van de verschrikkelijke Romeinse keizer Claudius! ... en hoe sommigen verwant waren aan de apostel Paulus, zoals Paulus' woorden in Romeinen 16:13 aangeven. "... **en zijn moeder en de mijne**." Dus ik beveel het boek *The Drama of the Lost Disciples aan* voor lezers die hierin geïnteresseerd zijn.

Nu kunnen we onze studie afsluiten met een korte blik op het boek Openbaring. Zoals alle bijbelstudenten weten, is het boek Openbaring iets heel bijzonders.

Het bevat honderden toespelingen en symbolische verwijzingen naar Israël, om nog maar te zwijgen van de duidelijke en onmiskenbare verwijzingen naar Israël. We zullen meteen naar het einde van het boek schieten, dat het einde is van de Geschriften van het Nieuwe Verbond.

Openbaring 21:10 beschrijft de heilige stad, het Nieuwe Jeruzalem. Sommige predikanten zullen je vertellen dat het de hemel voorstelt; anderen zullen zeggen dat het de verheerlijkte kerk is. Ik zeg dat het de gezuiverde natie Israël is.

Openbaring 21:2 En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalen van God uit de hemel, toebereid als een bruid die voor haar man versierd is.

En vergelijk die beschrijving nu eens met dit.

Openbaring 21:9 En er kwam tot mij een van de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, vol van de zeven laatste plagen, en sprak met mij, zeggende: Kom hier, ik zal u de bruid tonen, de vrouw des Lams.

Ja, Jahweh-God in het Oude Testament trouwde de Israëlische natie op de berg Sinaï. Eeuwen later scheidde Hij van haar wegens overspel, verbande haar uit Zijn huis en stuurde haar in gevangenschap. Hij verstootte haar en strafte haar. Nu, bij de voleinding der eeuwen, zal God, in de gedaante van Jezus Christus de Zoon, de Israëlische natie hertrouwen.

Dat is wat Johannes hier in figuurlijke taal beschrijft. Merk op dat hij Israël beschrijft als hij de bruid in vers 12 beschrijft!

12 En hij had een muur, groot en hoog, *en* hij had twaalf poorten, en aan de poorten twaalf engelen, en daarop geschreven namen, die *de namen* zijn van de **twaalf stammen der kinderen Israëls**:

En nu naar Openbaring 22 waar we zullen besluiten... Wat een geweldige erfenis hebben we. Maar wij, de Israëlische natie, ontvangen het één voor één. We ontvangen het individueel alleen als we door geloof het werk accepteren dat Jezus Christus voor ons heeft gedaan.

Uiteindelijk komen we aan op de plaats, of ik denk dat het nauwkeuriger is om het te beschrijven als een ander *rijk*, een andere *dimensie*, als je wilt, een hogere dimensie, een hemelse dimensie, voorbij ruimte en tijd, waar het staat:

Openbaring 22: 3 En er zal geen vloek meer zijn, maar de troon van God en van het Lam zal daarin zijn, en Zijn knechten zullen Hem dienen:

4 En zij zullen zijn aangezicht zien, en zijn naam zal op hun voorhoofd *staan*.

5 En er zal daar geen nacht zijn; en zij hebben geen kaars nodig, noch licht van de zon, want de Here God geeft hun licht; en **zij** zullen heersen tot in eeuwigheid.

Dat is jullie erfenis, broeders en zusters. Geloven jullie het? Willen jullie die erfenis? Zo zij het! En Amen! **(**Einde van ***Gods onveranderlijke doel met Israël*)**

[Zie voor andere bronnen in deze richting de boekensectie in ons hoofdbestelformulier. De boeken van E. Raymond Capt, de boeken van Steven M. Collins, samen met *Judah's Sceptre en Joseph's Birthright* zijn allemaal uitstekend].